

ΕΤΟΣ 6^{ον}

ΑΡΙΘ. 251

ΜΠΟΤΟ

Βολαντος & Ελκ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ

Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ

Ένας γενναίος και γιγαντώσιμος ήρωας από τα Σουδενά των Καλαβρύτων. Ή άπιστευτος περιπέτειες του Θανάση Πετιμεζά στην Σμύρνη και στη Λιβύη. Ή σχέσεις του με τον περίφημο αρματολόγο της Μάνης Ζαχαριά. Ή εξόντωση των Τούρκων και η άρματωσή του Πετιμεζά. Ή πολιορκία και η πόλη της του πύργου του Χαλαλάμπη. Ο Πετιμεζάς αρματολός Καλαβρύτων και Βοστίτσας. Τέ τραγικό του τέλος κ.λ.π. κ.λ.π.

Πουλιά μου μη λalήσετε, φέτος μην κελalδήσετε.
Σκοτώσαν τον Πετιμεζά, το βόιβοντα της Πάτρας,
Πούτταν στην Πάτρα βασιλιάς, στον Πύργο καβαλάρας
Και μέσα στην Τρομπολισιά βρύση θεμελιωμένη!...

Τό παραπάνου τραγουδι, ή μοιρολόι αν θέλετε, χρονολογούμενο από το 1804 ή 1805, τραγουδιέται και σήμερα ακόμα στα Κολάρια. Ο Πετιμεζάς αυτός για τον οποίο μιλεί με τόσο θαυμασμό ή Καλαβρυτινή Μούσα και τον ανακηρύσσει ακόμα και βόιβοντα της Πάτρας—ένω δεν ήταν—είνε ο περίφημος αρματολός Θανάσης Πετιμεζάς από τα Σουδενά των Καλαβρύτων, ο αρχηγός της μεγάλης αρματολικής οικογενείας των Πετιμεζών και όλης της κληρονομιάς των Καλαβρύτων κατά το 1785, όταν ο τρομερός Ζαχαριάς από τη Μάνη είχε καταρτίσει την άρματωσή του Μοριά.

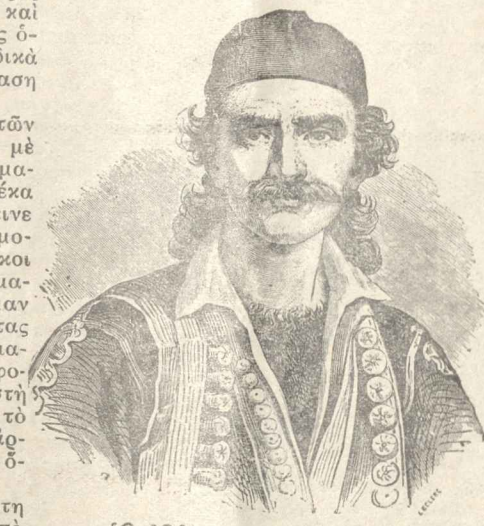
Όποιος άντρας ο καπετάν Θανάσης, πανύψηλος, με πλάτες κάστρο, χοντρός, ξανθός, με άρρενωπή όψη και μουστάκι χρυσό, είχε όλα τα έξοτερα χαρίσματα του να επιβάλλεται από την πρώτη στιγμή. Έκτος όμως από τα εξωτερικά αυτά χαρίσματα, τα απαραίτητα για έναν αρχηγό και μάλιστα την εποχή εκείνη, ο Θανάσης Πετιμεζάς ήταν προικισμένος με εξαιρετική εξυπνάδα και μ' ένα πλήθος άλλες σπάνιες ικανότητες, τις όποιες άπότησε κατά τα περιπετειώδη παιδικά και έφηβικά του χρόνια, επίσης δεν μ' άρταση τόλμη και γενναϊότητα.

Κατά την έπιδρομή και την έπιμερήσει των Άλβανών στα 1770, στον Μοριά, όταν μαζί με άλλα αρματολικά σκοπιάθηκε και το αρματολίκι των Πετιμεζών, ο Θανάσης μόλις δέκα χρονών τότε, κατέφυγε στη Σμύρνη όπου έμεινε έξη χρόνια. Λένε μάλιστα ότι δεν κατέφυγε μονάχος του στη Σμύρνη, αλλά ότι οι Τούρκοι σύμφωνα με την άπαισία συνθήκη του παιδομαζώματος τον άρπαξαν κι' αυτόν και τον έκαμαν γενίτσαρο και ότι σαν μεγάλωσε, διατηρώντας ζωνή στη ψυχή του την ανάμνηση της πραγματικής του καταγωγής, έλιποτάχθηκε από το φοβερό τάγμα των γενιτσάρων και ξαναγύρισε στη βουνησία μικρή πατρίδα του. Όσοωδήποτε, το γεγονός είνε ότι ο τρομερός αυτός Μοραίτης αρματολός έζησε πρώτα έξη χρόνια στη Σμύρνη, όπου έμαθε θαυμάσια και τα Τούρκικα.

Σύμφωνα με άλλη παράδοση, άνεξακριβωτή όμως, ο Καλαβρυτινός ήρωας γνωρίζοντας από τη Σμύρνη είχε και μίαν άλλη περιπέτεια. Στο ταξίδι του ανελήφθη από πειρατές—ίσως Άλγερινούς—και έσύρθη σιδηροδεμένος στη Λιβύη. Γρά διαόκληρα χρόνια στους άξενους εκείνους τόπους σκλάβος και δοδλος, πέρασε άφάνταστα μαρτύρια. Τέλος κάποια μέρα που γίνονταν εκεί άγώνες πηδήματος, ζήτησε και ο Πετιμεζάς να του επιτρέψουν να λάβη μέρος σ' αυτούς. Είχε την έλπίδα ότι αν νικούσε ίσως οι τύραννοι του του άπέδιδαν την έλευθερία του. Τού το επέτρεψαν. Κι' ο φτωχός λογιγής του Χελμνι άναθυμούμενος τη στιγμή εκείνη την πατρίδα του με τα κρύσταλλα νερά της, με τα αιώνια έλατα που ύψωνουν άκατάλυτα στη μπόρα και στον κεραυνό το κορμί τους, άναθυμούμενος ακόμα τις φρικτές άλυσσιδες του, έννοιωσε τα πόδια του να πέρνουν, φτερά. Πήδησε και νίκησε! Οι τύραννοι του για άμοιβή του χάρισαν τότε την έλευθερία του και ένα μαύρο δούλο, τον όποιο ο Πετιμεζάς έφρε στον πύργο τους, στα Σουδενά.

Άλλα ή πραγματική, ή εξακριβωμένη ιστορία του Θανάση Πετιμεζά αρχίζει από τα 1779. Κατά το έτος αυτό ο Τουρκικός στρατός της Κεντρικής Πελοποννήσου με αρχηγό τον Χασάν Τσεζάρηλ, τους όποιους και συνέτριψε κυριολεκτικά στην Τρίπολη. Άλβανών, γνωρίζοντας κι' ο Θανάσης Πετιμεζάς ως κλέφτης. Τότε άναγκάσθηκε και τα πνιματικά του χαρίσματα έγιναν άφορη ή συγχροσθούν άλλοιού του και άλλοι πολλοί κλέφτες και να τον άναγκάσουν αρχηγό.

Άλλα μετά την καταστροφή των Άλβανών, οι Τούρκοι, μολονότι είχαν χρησιμοποιήσει έναντιόν τους τους κλέφτες, άρχισαν τώρα να βλέπουν με ύποπτο μάτι τους επικίνδυνους αυτές συμμάχους τους. Για να ήσυχάσουν οι άγάδες έπρεπε να τους εξοντώσουν κι' αυτούς. Μία τέτοια έπιχείρηση όμως κατά

Ο Οδυσσεύς Άνδροδίτος

του τρομερού Πετιμεζά ούτε να την σκεφτή καν δεν τολμούσε στρατιωτικός διοικητής των Καλαβρύτων με την άσημαντή όψη που μπορούσε να διαθέσει. Έγραψε λοιπόν στον παά της Τριπόλης και του παρίστανε ως εξαιρετικά δεινή τη θέση των Τούρκων της επαρχίας Καλαβρύτων εκ μέρους του άτρομητου κλέφτη των Σουδενών, ό όποιος έκτος από τους πολυαριθμούς συγγενείς του είχε και τας διαταγές του και ένα άλλο πλήθος κλεφτών και άπειλοτε κατάλυση των Τουρκικών άρχων.

Άνήσυχος ο παάς της Τριπόλης έδωσε διαταγή στους φρούρους Λαλιώτες Τούρκους να βαδίσουν προς τα Καλάβρυτα και να έξοντώσουν την επικίνδυνη αυτή κλεφτοφυλή.

Μόλις ο αρχηγός των Καλαβρυτινών κλεφτών έπιληροφόρηθη ό άιμοχαρής Λαλιώτης Τούρκος Άχμέτ, ό έπιλεγμένος Κορμακλής, με τους γενναίους και έμπειρους όπλητες του έβλεπε έναντιόν του, σήκωσε το μπαράκι του, κάλεσε τους κλέφτες σ' άναγερμό κ' έστρεψε να συναντήσει ό ίδιος τους Λαλιώτες. Στη σφοδρά μάχη που έγινε κοντά στο χωριό Σαμάρια, της επαρχίας Καλαβρύτων, οι Λαλιώτες Τούρκοι ήττήσαν πανωλεθρία.

Μετά το κατόρθωμά του αυτό, ο Πετιμεζάς έγινε ό φόβος και ό τρόμος των Τούρκων. Ή όψη μ'ή του από ήμέρα σ' ήμέρα μεγάλωνε. Νέοι άρματωμένοι έρχονταν να ταχθούν υπό τις διαταγές του. Ή φήμη των Πετιμεζώνων είχε άπλωθ' σ' όλη την Πελοπόννησο. Και στη φαντασία του λαού ή κρη πατρίδα των Πετιμεζώνων, τα Σουδενά, παρουσιάζονταν πλέον ως άρχοντοχώρι, που χάρις την έλευθερία του, που το κατοικούν λεύτεροι και ώμορφοι.

Να τί λέει σχετικά, ένα δημοτικό τραγούδι, της εποχής εκείνης:

Δέ στέλεις, μάνα, μιά και δύο,
Δέ στέλεις τρείς και πέντε,
Έγώ στη Ζάχολη δέν πιά,
δέν παίρνω Ζαχολίτη;
Θά πάρ' από τα Σουδενά, πούν' οι Πετιμεζώνες!

Όπου φορούν τα τοάμκα,
τις άσημένιες πάλες,
Τις πένε' άράδες τα κουμπιά,
τις έξη τα τσαπαζία,
Τις άσημένιες τραχλίες,
τις άσημονομπούρες...

Έπειτα από την τόση δύναμη και δημοφιλία των Πετιμεζώνων, οι Τούρκοι βλέποντας ότι δέ θα μπορούσαν ποτέ να τους καταλάβουν, άναγκάστηκαν νάρθουν σ' άσυνφωνίες μαζί τους και ν' άναγνωρίσουν το αρματολίκι των Σουδενών.

Τέλος, στα 1785, όταν ο περίφημος Ζαχαριάς από τη Μάνη σ' άνεχώρησε την αρματολική όμοσπονδία του Μοριά, αρχηγός των Καλαβρυτινών αρματολών άνεκρόχηθη ο Θανάσης Πετιμεζάς, ό όποιος ήταν και στενός φίλος του περιφήμου αρματολού Άνδρουδίτου, του πατρός του Όδυσσεύς.

Οι Τούρκοι των Καλαβρύτων τον μισούσαν για τη δύναμή και πάντα ζητούσαν την ευκαιρία να τον εξοντώσουν, ή τουλάχιστον να καταλύσουν το αρματολίκι του. Ή ευκαιρία αυτή δεν άργησε να τους παρουσιασθή. Κατά τον Οκτώβριο ή Νοέμβριο του 1786 ο Θανάσης Πετιμεζάς πήγε στη Μάνη για να συναντήσει τον Ζαχαριά. Μόλις οι Τούρκοι των Καλαβρύτων πληροφορήθηκαν ότι ό τόσο έπικίνδυνος εχθρός τους είχε άφψει τ' άπρόσβια λημέρια του, έσπευσαν κατά των δυο άδελφών του Γιάννη και Άντωνάκη και κατά των δυο έξαδέλφων του Στέφου και Δημητράκη και των άλλων όπλητοφύλων τους, τους όποιους ύστερα από φωνασορία καλού. Τους Τούρκους είχε ύποκινήσει και βοηθήσει ίσως μυστικά ο Σοτήρης Χαλαλάμπης, αντίπαλος των Πετιμεζώνων, τους όποιους μισούσε για τη δύναμή και τη δόξα τους.

Όταν μετά λίγο καιρό ο Θανάσης Πετιμεζάς γύρισε από τη Μάνη και ήλθε στην Τρίπολη, άρταξε όσους πρόφτασε από τους όπλητοφύλους του και έπέδραμε κατά της Ζαρούχλας, της πατρίδος του Χαλαλάμπη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Τό σπαθί του Τραϊανού. Δικαιοσύνη και τυραννία. Ο βασιλεύς και το ικρίωμα. Ο ιστορικός Τριβουλέτος και ή άπειλή του εγγενούς. Βασιλεύς... δικαστής! Τα παράπονα του έγκαταλειμμένου άλόγου, κτλ. κτλ.

Όταν ο Τραϊανός έγινε αυτοκράτωρ, έκάλεσε τον άρχηγό των προαιτωριανών του, και παραδίδόντας του ένα σπαθί, όπως ήταν τό έθιμο, του είπε:

— Σου παραδίδω τό σπαθί αυτό για να τό χρησιμοποιήσης είτε ύπερασπίζοντάς με αν είμαι δίκαιος βασιλεύς, είτε τιμωρόντας με αν γίνω τύραννος!...

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Κάρολος ό 5ος συνείδησε ν' άποκαλύπτει όταν έντύχαινε να περάσει μπροστά από κανένα ικρίωμα, εις ένδειξιν σεβασμού προς την ιδέα της Δικαιοσύνης.

Ο περίφημος γελοιοποιός του βασιλέως της Γαλλίας Φραγκίσκου του Α' Τριβουλέτος, έπείραξε κάποτε έναν αυλικό, ό όποιος τον άπέληξε ότι θα τον έσπαζε στο ξύλο.

Ο Τριβουλέτος, φοβηθείς, έπήγε και παρεπονέθηκε στον βασιλέα.

— Μη φοβάσαι, του άπάντησεν ό Φραγκίσκος. Άν τολήμηση και νεις και σ' σκοτώσει, την άλλη ώρα θα κρεμαστή!...

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, άπάντησεν ό Τριβουλέτος. Δέν θα ήταν όμως δυνατόν να κρεμαστή ό δολοφόνος μου... μιά ώρα πριν με σκοτώσει!...

Κάποιος άριστοκράτης παρουσιάσθηκε στον Έρρίκο 4ο και τον παρεκάλεσε ν' άπονείμηση χάρι στον άνεμό του, ό όποιος είχε καταδικασθή για ένα φόνο.

— Λυπούμαι πολύ που δέν μπορώ να σου κάνω τό χατίρι που μου ζητάς, άπάντησεν ό Έρρίκος. Όπως έσύ, έκτελόν τό καθήκον σου—ώς θεός, ήρδες και με παρεκάλεσες να χάρισω τη ζωή του άνεμού σου, έτσι κι' εγώ, έκτελόν τό καθήκον μου ως βασιλεύς είμαι άναγκασμένος να άρνηθώ!...

Ο βασιλεύς της Νεαπόλεως Κάρολος, συνείδησε κάθε πρωί να εκδικάζη μόνος του τις ύποθέσεις των υπηκόων του και ν' άπονεμή δικαιοσύνη περιτοχιζόμενος από τους ύπουργούς του και τους συμβούλους του. Φοβούμενος, μάλιστα, μήπως τυχόν οι φύλακες έμποδίσαν κανένα φτωχό υπήκοό του να μπη, είχε τοποθετήσει στην έξώπορτα των Άνακτόρων ένα κουνδούνι που έπικοινωνούσε με την αίθουσα όπου έδίκαιζε.

Ένα πρωί, κάποιο άλλογο, έγκαταλειμμένο από τον κύριό του, περνώοντας έξω από τό παλάτι, έτρίφθηκε πάνω στον τοίχο και κατά τύχη, άγγιξε τό κουνδούνι.

Ο βασιλεύς, άκούγοντας τό κουνδούνισμα, διέταξε νάκούουν την πόρτα και να έσπείρουν αυτόν που είχε χτυπήσει.

— Δέν χτύπησε κανέναν, Μεγαλειότατε..., είπεν ό φύλας, όταν έπιστρέφει.

— Καλά, ποιάς χτύπησε τό κουνδούνι;

— Τό άλλογο του άρχοντος Καπέκου!

Άκούγοντας την άπροσδόκητη αυτή άπάντησή οι ύπουργοί έσπασαν στα γέλια.

Μη γελάτε, τους είπε τότε άυστηρά ό βασιλεύς. Ή πραγματική δικαιοσύνη όφείλει να επεκτείνεται και στα ζώα. Καλέσατε τον άρχοντα Καπέκο.

Σέ λίγο ό Καπέκος παρουσιάσθηκε έναντιόν του Κορόλου.

— Πιάτ' έχεις άφισει τάλογο σου να περιφέρεται έτσι, έγκαταλειμμένο; τον έρώτησεν ό βασιλεύς.

— Ά Μεγαλειότατε! άπάντησεν ό Καπέκος. Τό άλλογο αυτό, στά νεύατά του, ήταν θαυμάσιο ζώο. Είκοσι φορές τό πήρα μαζί μου στην πόλη. Τώρα όμως έγέρσας... Κι' άφού δέν μου είνε τίς χρήσεις σ' τίποτα, δέν ύπόκειμαι κανέναν λόγος να έξοδέω για να τό τρέφο.

— Κι' έντούτοις, ό πατέρας μου, άπάντησεν ό βασιλεύς, δέν σ' έγκατέλειψε όταν έγέρσας;

— Πράγματι...

Έβού λοιπόν γιατί έγκαταλείπει τό άγαθό αυτό ζώο, που σε υπηρετήσει πιστά έπί τόσα χρόνια. Έμπρός! Πήγαινε άμέσως να τό ξαναπάσης και να τό τοποθετήσεις στην καλύτερη θέση του σταβλου σου! Άλλοιώς να έξυμής ότι θα λησμονήσω κι' εγώ τις υπηρεσίες που προσέφερες στον βασιλέα—πατέρα μου και θυά έγκαταλείνω, όπως και σύ έγκατέλειψες τον πιστό σου σύντροφο!...

Έντρομος ό Χαλαλάμπης κλείστηκε στον πύργο του μαζί με δυο ξαδέφους του και μερικούς Τούρκους για ν' άμυνθ. Άλλά ό άτρόμητος Σουδενιώτης γίγαντας άψηφώντας κάθε κίνδυνο, κύκλωσε τον πύργο με τα παλληκάρια του. Οι πολιορκούμενοι αντίταξαν άπειλημένη άμυνα. Άλλά σε μιά στιγμή ό Θανάσης Πετιμεζάς, όρμώντας φοβερός και άκράτητος, γκρέμισε την πόρτα του πύργου. Σάν λύκοι γύησαν τότε άρχηγός και όπλοφόροι μέσα στον πύργο και άφού έσφαξαν και κατακρεούγησαν τους πολιορκούμενους, έβρλαν κατόπι φωτιά και τον έκαψαν!

Φρενασμένος, ξαναμμένος όπως ήταν από τό αίμα, ό Πετιμεζάς, πληγωμένος κατάκαρδα από τη λύπη για τό χαμό των συγγενών του, έτρεξε στον Κάνταλο (χωριούδακι των Καλαβρυτινών) όπου έκαμε τό ίδιο στό εκεί Τουρκικό Ταυφλίκι. Βρίσκοντας όμως ότι δέν είχε εκδικηθή ακόμα όσο έπρεπε τό θάνατο των συγγενών του, άρχισε να σφάζη άδιακρίτως Τούρκους και ρωμούς, έχθρους του. Κατατρομαγμένοι οι Τούρκοι των Καλαβρύτων ζήτησαν από τον τότε πασά της Τριπόλεως Μουσταφά, ν' άναγκάσει τό Θανάση Πετιμεζά άρματολό των Καλαβρύτων για να τον εξευμενίσουν. Ο Μουσταφάς όμως έστειλε έναντιόν του και πάλι τους Λαλιώτες Τούρκους. Ο Πετιμεζάς άπληροφόρητος από τις τόσες συμπλοκές και βλέποντας ότι στο τέλος θα συντρίβονταν όριστικά, πέρασε στη Ρούμελη και ζήτησε άσυλο στην Άμφισσα, στο βλάμη του Άλέξιο Καλόγερο, άπ' όπου γύρισε κατά τό 1800, και τότε ό νέος παάς της Τριπόλεως Άχμέτ τον διώρισε άρματολό Καλαβρύτων και Βοστίτσας.

Τό αρματολίκι των Καλαβρύτων και Βοστίτσας ό Πετιμεζάς τό κράτησε τέσσερα χρόνια, δηλ. ως τό 1804, όταν πειά Τούρκοι και ρωμοί έχθροι του τον έπετέθησαν και τον εξόντωσαν. Για την εξόντωση του τρομερού αρματολού από καιρό φρόντιζε ό βόιβοντας Πατριν, έπειδή είχε πληροφορηθή ότι ό Πετιμεζάς συννενοίετο με τον εκεί πρόξενο της Ρωσσίας να περάσει στη Ζακύνθο, την όποια κατά την εποχή εκείνη, όπως και όλα τα έπτάνησα, κατείχαν οι Ρώσοι, και ν' αναλάβη την άρχηγία του σώματος της άσφαλείας.

Ή περσίατος προς εξόντωση του παρουσιάστηκε στις 11 Ιουλίου του 1804. Την ήμέρα εκείνη ό Πετιμεζάς είχε στείλει δλους τους όπλοφόρους του στο βουνό για να εισαράξουν από τους βοσκούς τό φόρο που έδικαιούτο ως άρματολός, και είχε μείνει μονάχος του στον πύργο του, στα Σουδενά. Ή ευκαιρία για τους έχθρους του ήταν μοναδική. Ένας άπ' αυτούς, συγχωριανός του, είδοποιήσε τους Τούρκους στα Καλάβρυτα καθώς και όλους τους ρωμούς άρχοντες, που μισούσαν τον Πετιμεζά. Μετά τρείς-τέσσερες ώρες ό πύργος έπολιορκείτο από εκατό Τούρκους και ρωμούς. Ο άτρόμητος γίγαντας έπάρταξε ήρωικά αντίσταση. Χωρίς δέ άμφιβολία θα κατόρθωνε να σ' άναγκάσει τους έχθρους του και να εξοντώσει και πολλούς ως που να γυρίσουν οι όπλοφόροι του, αν δέν τον δολοφονούσε, την ώρα που σκόπευε κατά των πολιορκητών του από την πολεμοστρα, ένας Λαλιώτης Τούρκος, όπαδός του, τον όποιο είχαν δωροδοήσει οι έχθροι του ήρωικού αρματολού...

Ο ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΧΑΎΔΗ ΚΑΙ ΜΟΖΑΡΤ

Ο Μόζαρτ, παρ' όλες τις θλίψεις που τον έπύχαναν στη ζωή του, δέν περιφρονούσε καθόλου τ' άστεία. Μιά μέρα, όταν ήταν νέος ακόμη, αλλά ένδοξος πειά, βρισκόταν με τό μεγάλο επίσης μουσικό Χάινδ. Σε μιά στιγμή ό Μόζαρτ του είπε:

— Μαίρ, στοιχηματίζω ότι δέν θα μπορούσете να παίξετε στο πιάνο ένα κομμάτι που συνέθεσα χθές.

Ο Χάινδ δέχτηκε τό στοιχημα χαμογελώντας. Άμέσως ό Μόζαρτ έβγαλε άπ' τό γραφείο του τό κομμάτι και τό έδωσε στο Χάινδ. Έκεινος τό πήρε, τό έβαλε στο πιάνο, κάθισε κι' ό ίδιος μπρός σ' αυτό και άρχισε να παίζει με μεγάλη ευκολία. Τό κομμάτι του φαινόταν σαν παιγνίδι. Μά έξαφνα στάθηκε ξαφνιασμένος.

—Ετι είνε τούτο; φώναξε. Παίζω και με τα δυο μου χέρια. Με τό ένα πατάω τό πληκτρο δεξιά και με τό άλλο άριστερά...Μά δ' άπό πού νά νάτα που πρέπει να την παίζω συγχρόνως στη μέση του πιάνου... Αυτό δέ γίνεται!... Είνε άδύνατο!... Δέν παίζεται!... Είνε λάθος!...

Ο Μόζαρτ χαμογελώντας με τό μπερδεμα του σεβαστού συναδέλφου του, ό όποιος είχε σηκωθεί έν τω μεταξύ από τό πιάνο. Κάθισε κατόπιν ό ίδιος στο πιάνο κι' άρχισε να παίζει τό ίδιο κομμάτι. Όταν έφτασε στο σημείο που δέν μπόρεσε ό Χάινδ να τό παίζει, χαμήλωσε λίγο τό κεφάλι του κι' ένω με τα δυο του χέρια χτυπούσε τα πληκτρα δεξιά κι' άριστερά, χτύπησε με τη μύτη του τό πληκτρο της μέσης, παίρνοντας έτσι τη νότα που έκανε το Χάινδ να σταματήσει. Έπειτα έξακολούθησε κανονικά τό παίζει μωστότελος.

Ο Χάινδ όμολόγησε τον άνωτό νικημένο και τραβώντας φιλικά τό νεαρό Μόζαρτ από τό αυτί, του είπε:

— Τό βλέπω από τώρα, νεαρέ κι' άγαπητέ μου φίλε, πως θα μάστραβήξης όλους μιά μέρα από τη... μύτη!...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΦΑΛΚΕΝΣΤΑΪΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

ΑΝ τὸν αὐτοκράτορα Ροδόλφο τῶν Ἀψβούργων, λίγοι σύγχρονοι τοῦ ἐστεμμένου ἦσαν τόσο δίκαιοι καὶ τόσο ἀγαθοί. Μόλις ἀνέβηκε στὸ θρόνο του, ὁ Ροδόλφος, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ προστατεύῃ τοὺς ἀδυνάτους πληθυσμούς ἀπ' τὴς ἐπιδρομῆς τῶν ἰσχυρῶν φεουδαρχῶν καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξι καὶ τὴν ἡσυχίαν στὴ χώρα του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἀκριβῶς ζοῦσε ὁ περίφημος ἱππότης Κούρτιος τοῦ Φαλκενστάιν, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε μαζί μὲ τὰ ἐφτά παιδιά του στὸν ὄχυρό προγονικό του πύργου τοῦ Φαλκενστάιν. Ὁ ἱππότης Κούρτιος ἦταν ὁ τρομερότερος φεουδάρχης τῆς Αὐστρίας καὶ φημιζόταν σ' ὅλη τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπῃ γιὰ τὴν ὑπεράνδρην ἀνδρεία του, γιὰ τὴν τόλμην του καὶ γιὰ τὴν ἀγριότητά του. Διέτρεχε μαζί μὲ τοὺς ἐφτά ὁμοίους καὶ ἀνδρείους γιουὺς του καὶ τοὺς πολεμιστὰς του τὴν ὕψαιθο, ληστεύοντας ὅλους ὅσους εὗρισκε στὸν δρόμο του, εἴτε ἀδυνάτοι χωρικοὶ ἦσαν αὐτοί, εἴτε ἔμποροι καὶ ἀστοί, εἴτε κ' εὐπατρίδεις ἀκόμη.

Ὅλη ἡ περιφέρεια τοῦ Τάουνους εἶχε τρομοκρατηθῇ ἀπ' τὴς ἐπιδρομῆς αὐτῆς τοῦ Φαλκενστάιν καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι παρουσιαζόντουσαν στὸν αὐτοκράτορα Ροδόλφο ἱππότες καὶ ἀστοὶ παραπονοῦμενοι ἐναντίον του.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔστειλε πολλές φορές ἀπεσταλμένους του στὸν Κούρτιο Φαλκενστάιν καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ παρατήσῃ τὸ ληστεϊκὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ πάῃ στὴν αὐλὴν τοῦ γιὰ νὰ ἀπονεύμῃ σ' αὐτὸν καὶ στὰ παιδιά του ἀξιώματα ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴν τους θέσιν καὶ μὲ τὴν ἀνδρεία τους, στὸν στρατό. Ὁ Κούρτιος ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε κ' ἐξακολουθοῦσε τὴς ληστείες του. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ ἔστειλε πάλι ἄλλους ἀγγελιοφόρους καὶ τοῦ παρήγγειλε πὺς θὰ τὸν τιμωροῦσε αὐστηρὰ καὶ παραδειγματικά, ἂν δὲν τὸν ὑπακούει.

Τὸ αὐτὸ μὲν δὲν ἰδρῶνε ἀπὸ φόβους, ἔστο καὶ βασιλικὴ, ἀποκρίθηκε περήφανα ὁ τρομερὸς Κούρτιος, μέσα στὴς φλέβες τοῦ ὁποῖου ἔρρεε τὸ αἷμα τόσων γενναίων ἱπποτῶν, οἱ ὁποῖοι φημιζόντουσαν γιὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν τόλμην τους.

Ὅταν εἶδε νὰ περιφρονοῦν ἔτσι οἱ Φαλκενστάιν τὴς συμβουλῆς του καὶ τὴς προτάγες του, ὁ αὐτοκράτωρ Ροδόλφος θυμώσε πολὺ κ' ἀποφάσισε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ παραδειγματικά.

Καὶ μιά μέρα ξεκίνησε ἀπ' τὸ Βόρμς, ὅπου εἶχε τὴν πρωτεύουσά του, μαζί μὲ ὅλο τὸ στρατὸ τοῦ ἐναντίον τοῦ πύργου Φαλκενστάιν.

Ὁ Κούρτιος, μόλις εἶδε τὸν αὐτοκρατορικὸ στρατό, ἔκλεισε τὴς πόρτες τοῦ πύργου του καὶ ὄχυρώθηκε μέσα σ' αὐτὸν μαζί μὲ τοὺς γιουὺς του, τοὺς ὑποτελεῖς του καὶ ὅλους τοὺς πολεμιστὰς του. Ἀνέταξε ἡρώϊκῃ ἀντίστασιν στὴς ἐπιθέσεις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Ροδόλφου ἦταν πολυάριθμα καὶ ἐξοπλισμένα μὲ τὴς καλύτερες πολιορκητικὰς καὶ πολεμικὰς μηχανάς. Καὶ ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ εἶδε νὰ παρατείνεται πολὺ ἡ πολιορκία, διέταξε μιά μέρα γενικὴ ἐπίθεσιν ὅλου τοῦ στρατοῦ του, ἀπ' ὅλες τὴς πλευρῆς ἐναντίον τοῦ πύργου.

Ἦταν μιά ἐπιθεσὶν τρομερή. Ὁ Κούρτιος Φαλκενστάιν μαζί μὲ τὰ ἀντάξια παιδιά του πολέμησαν σὺν μυθικοῖ ἥρωες. Ὁ ἡρωϊσμός τους ὅμως πῆγε χαμένος. Στὸ τέλος ὁ πύργος κυριεύθηκε καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Φαλκενστάιν ἔπεσαν στὰ χεῖρα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ροδόλφος ὁ ὁποῖος εἶχε θαυμάσιον τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν τόλμην τοῦ Κούρτιου καὶ τῶν παιδιῶν του, θὰ ἤθελε πολὺ νὰ φανῇ ἐπιεικὴς ἀπέναντί τους. Ἀλλὰ, ὅταν ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ληστείας τῶν φεουδαρχῶν, εἶχε ὀρκισθῇ ἐπίσημα, μυστικῶς δ' ὅλους τοὺς αὐλικούς του, μέσ' στὸ αὐτοκρατορικὸ παρεκκλήσιον, ὅτι ὁποῖος ἱππότης ληστής θὰ πανόταν μὲ τὰ ὅπλα στὸ χεῖρ, θ' ἀποκεφαλίζονταν ἀπ' τὸν δῆμον. Καὶ ἔτσι δὲν μπορούσε νὰ παραβῇ τὸν ἐπίσημον ὅρκον του.

Ἔτσι ὁ Φαλκενστάιν καὶ τὰ παιδιά του ἦταν καταδικασμένοι ἐκ τῶν προτέρων ν' ἀποκεφαλίσθουν. Ὁ Ροδόλφος διέταξε νὰ γίνῃ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις μέσ' στὴν μεγάλη αὐλὴ τοῦ πύργου Φαλκενστάιν

καὶ δήλωσε ὅτι θὰ παρευρισκόταν κ' ὁ ἴδιος σ' αὐτήν.

Τὴν ὁρισμένη μέρα οἱ πολεμιστὰ καὶ οἱ εὐπατρίδαι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ συγκεντρώθηκαν στὴν αὐλὴν τοῦ πύργου μὲ τὴν κεφαλὴν τὸν αὐτοκράτορα. Στὴ μέση τῆς αὐλῆς εἶχαν ἀρπάξῃ τὸ μικρὸ μέρος ἐλεύθερο γιὰ τὸν δῆμον καὶ τοὺς ἐτοιμοθανάτους. Ἦταν μιά σκηνὴ τρομερὴ καὶ συγκινητικὴ σ' ἀπερίγραπτον βαθμὴ.

Ὅταν ὁ ἀσπρομάλης ἀλλὰ ρωμαλέος Κούρτιος μπῆκε στὸν πύργον ἐκείνον περιβόλο, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὰ ἐφτά παιδιά του μὲ τὴν ἀνδρική ὁμορφίαν τους καὶ τὸ καμαρωτὸ σὰν ἡμιθέον παρὰ τὸν μῦθον, ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἱππότες κ' ὁ Ροδόλφος ὁ ἴδιος ἐκνεύσαν νὰ σφίγγονται ἡ καρδιὲς τους ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ὁ Ροδόλφος θὰ ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἀντινομολοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν τους νέους, πού τὰ πρόσωπα τους ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ τὴν τιμήν τους καὶ πού καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἂν εἶχαν γίνῃ λησταὶ ἱπποτῶν εἶχαν γίνῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑπακούσουν στὸν πατέρα τους. Πολλοὶ αὐτικοὶ μάλιστα καὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Κράτους τοῦ τὸν πᾶσαν σίαςαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δεῖξῃ ἐπιείκεια. Ἀλλὰ ὁ ὄρκος τοῦ ἦταν ἐπίσημος καὶ κατηγορηματικὸς κ' ὁ ἀγαθὸς ἐκείνος αὐτοκράτωρ ἀναγκάστηκε μὲ λύπη του βαθεῖα νὰ μὴν ἀναστήλῃ τὴν ἐπιείκειαν.

Ὅστόσο, γιὰ νὰ δεῖξῃ κάποια ἐπιείκεια, χωρὶς νὰ παραβῇ τὸν ὄρκον του, βόρῃε μιά διέδοδο κ' ἔτσι ἔναν ὄρο ἀπαρνησιαστικῶν.

— Θὰ χάρις, εἶπε, τὴν ζωὴν σ' ἐκείνους ἀπ' τοὺς γιουὺς καὶ Φαλκενστάιν, στὸν ὁποῖο θὰ πέσῃ κοντὰ τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα του, μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν του. Ἔτσι ὁ πατέρας ὁ ἴδιος θὰ δεῖξῃ

μόνος του, μετὰ τὸ θάνατόν του, ποῖον ἀπ' τοὺς γιουὺς του προτιμᾷ νὰ σώσῃ καὶ νὰ διατινίσῃ τὸν οἶκον του.

Ὁ γέρον Κούρτιος πὺς σ' ὁκόταν ὀρθὸς, ἀμίλητος μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα στὴν γῆ, στὴ μέση τῆς αὐλῆς, ὅπου ἔκουσε τὰ λόγια ἐκείνα τοῦ αὐτοκράτορος, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ βλέμματά του ἐφύθησαν πρὸς τὸν πατέρα. Τὸ πρόσωπό του αἰθάρια καὶ πῆρε μιά ἐκπρῶσιν ἐμπιστοσύνης. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε. Προχώρησε ἀμίλητος πάλιν πρὸς τὸν δῆμον καὶ ἔκανε παραδινόνας τὸν τὸ κεφάλι του.

Ὁ δῆμος τὸν ἔπασσε ἀπὸ τὰ μαλλιά, σήκωσε τὴν ρομφαία του καὶ ἔπειτα τὴν κατέβασε μ' ὀρμή. Τὸ κεφάλι τοῦ γέρον Κούρτιου ἀποκολλήθηκε ἀπὸ τὸ ρωμαλέο κορμὶ του καὶ τότε ἔγινε κατὰ παράσημον ἀπίστευτον, φορικαστικόν, κατὰ πού ἔκανε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμα στὴς φλέβες τῶν παριστάμενων.

Τὸ κομμένο κεφάλι ἔπεσε ἀνέλαφρα ἐπάνω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς καὶ ἄρχισε νὰ κυλᾷ σταθερὰ σὰν νὰ ἦταν τῶπι. Κίληρε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν μεγαλιέτερό ἀπ' τοὺς γιουὺς πού βρισκόταν δίπλα στὸ ἀποκεφαλισμένο πατρικὸ κορμὶ. Ἀλλὰ δὲν στάθηκε ἐκεῖ. Κυλῶν ἀκόμη, προχώρησε, ἔφθασε στὸν δεύτερον χωρὶς νὰ σταθῇ οὔτε σ' αὐτόν, ἔπειτα προχώρησε ἀκόμη πῆγε στὸν τρίτον, σὺν τῇ ταρτον καὶ πέρασε ἕναν-ἕναν ὅλους τοὺς γιουὺς, χωρὶς νὰ σταθῇ σὲ κανέναν. Μόνον ὅταν ἔφθασε στὸν ἔβδομον, τὸν μικρότερον, τότε ἔκανε ἕνα πηδήμα ἐπάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος κ' ἔπειτα ξανάπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι κ' αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ εἶχαν παύσῃ τὴν ὑπερφυστικὴν ἐκείνη σκηνή. Κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ὁ νεκρὸς ἐξεδύλων τὴν τελευταία ἐπιθυμία καὶ ἔδειχνε καθαρά πὺς ἤθελε νὰ χαρισθῇ ἡ ζωὴ στὸ μικρότερο ἀπ' τὰ παιδιά του. Ὅλων τὰ βλέμματα καρφώθηκαν πάλιν στὸν αὐτοκράτορα πού στεκόταν ἀμίλητος καὶ σκεπτικὸς. Τέλος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ μὲ θῆος ἐπίσημον εἶπε:

— Λίστε τὰ χεῖρα τῶν νέων αὐτῶν—κ' ἔδειξε τοὺς γιουὺς τοῦ Φαλκενστάιν—καὶ ἄφιστε τοὺς ἐλεύθερους. Ἀπ' τὴν στιγμὴν τῶν τῶν κατατάσσων στὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸ μὲν τὸν βαρὺν καὶ ἀξιωματικόν. Ἔτσι τοὺς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξελθθοῖν μὲ ἀνδρείας καὶ τιμῆς παράγῃ γιὰ τὸ παρὲλθόν καὶ νὰ ξεπλύνουν τὴν ντροπὴν πού βαρύνει αὐτοὺς καὶ τὴν μνήμην τοῦ πατέρα τους.

Οἱ νέοι Φαλκενστάιν ὅλοι μὲ μιά κίνησιν πλησίασαν τὸν αὐτοκράτορα, γονάτισαν μπροστὰ του καὶ φιλονύκτας τὰ χεῖρα του ἀρπάζοντες καὶ εἶπε οἱ πῶ τῆμοι πολεμιστὰ τοῦ βασιλείου.

Καὶ κράτησαν πραγματικὰ τὸ λόγο τους. Ἐδείξαν τόση ἀποσώσιν στὸν αὐτοκράτορα, τόση ἀνδρεία στὴ μάχης καὶ τόση τιμωρία, πού ὁ Ροδόλφος ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τοὺς ἔδωσε τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη καὶ χάρισε σὺν κανένα τους ἀπὸ ἕνα μεγάλο φέουδο.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ροδόλφος ξεκίνησε μ' ὅλο τὸ στρατὸ του...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

Ὁ Μανρίκιος ντὲ Τούκ εἶχε μέτρο ἀνάστημα καὶ ἦταν μελαχροινὸς μὲ μουστάκια μαύρα. Τὸ πρόσωπό του, χλωμὸ λίγο, φωτιζόταν ἀπὸ δύο ζωηρότατα μάτια, πού πετούσαν φωτιές. Ἀποτυχημένος σὲ πολλές ἄλλες δουλειές, κατετάχθηκε σὲ ἡλικία δέκα ὀκτῶ χρονῶν, στὸ 24ο Σύνταγμα τῶν Δραγόνων.

Πολλὰ χρόνια τώρα ὑπηρετοῦσε στὸ σύνταγμα αὐτό. Ἦγινε πρῶτα δεκανέας, ὕστερα ὑπαξιωματικὸς καὶ, ὅταν ἄρχισε ἡ ἐκστρατεία τῆς Λαχομῆς μὲ στεναγμὸ ἀνακουφιστὸς ὁ Μανρίκιος, θυσιάζοντας τὰ γαλόνια του, κατατάχθηκε ὡς ἀπλὸς ἱππῆας στὴν 17ῃ τῆς Σεναλῆς, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐκστρατεία αὐτή.

Πόλεμος, ἀνδραγάθησε, ἔγινε πάλι δεκανέας καὶ ἐπρόσθη μάλιστα γιὰ τὸ στρατιωτικὸ μετᾶλλον. Ἐπὶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ παλληκάρι εἶχε βρεθῇ τὸ δρόμο του. Ὅταν τελείωσε ἡ ἐκστρατεία τῆς Λαχομῆς, γύρισε στὴ Γαλλίαν μὲ ἀναρρωτικὴ ἀδεία καὶ ἀφοῦ ἔμεινε λίγο καιρὸ, ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ Σουδάν. Προβίβστηκε ἐκεῖ σὲ λίγο σὲ λοχία τοῦ ἱππικοῦ.

Ὁ Μανρίκιος ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ στρατιωτικὸ τοῦ ἐπάγγελμα. Εἶχε ἀρχηγούς του γενναίους ἀξιωματικούς μὲ πλατεῖες ἀντιλήψεις, πού συλλοροῦσαν τὴς μικροπαραφροσῆς τῶν κατωτέρων τους, πού τὸ μυαλό τους πετούσε ἀπάνω ἀπὸ τὴς εὐτέλειες καὶ τὴς ποταπότητες.

Ἦγινε ἀπὸ μιά ἐκστρατεία δεκαοχτὼ μηνῶν στὴν ὁποία ὁ Μανρίκιος ἀνδραγάθησε ἐπαγγελματικῶς γιὰ νὰ τὴν ἀνταμείψουν τὸν ἔστειλαν στὴ σχολὴ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σουδάν, ἀπ' ὅπου σὲ λίγον καιρὸ θάβγαίνε ταγματάρχης. Ἐκεῖ παρακολούθησε ἔξη ὁλόκληρους μῆνες τὰ μαθήματα, μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Μανρίκιος δὲν ἔπαινε ἀπὸ διδασκαλίας. Ἐφῆρε μάλιστα σὲ πολλὴ δύσκολη θέα τῶν στρατιωτικῶν τῶν δασκάλων. Μιά μέρα κατὰ τὴς ἀσκήσεις ὁ λοχαγὸς τοῦ εἶπε νὰ κάμῃ κάποιον πολὺ πλοκο σχηματισμὸν. Ὁ Μανρίκιος τὰ μπερδεύει τότε γιὰ καλὰ.

Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ λοχαγός, ἐτίχαιε σὲ πολέμους; Ὅταν ἔπρεπε νὰ πυροβολήσουν οἱ στρατιῶτες σας τὴν παράγγελμα τοὺς ἐδίνατε;

— Ὁ! ἀλυσόστα! ἀπάντησε ὁ Μανρίκιος, τοὺς φώναξα: «Ἀκολουθεῖτε με, σπαχήδες!... Πυροβολήσατε!» Καὶ ὅταν δὲν ἄπαινε κανεὶς πάλιν μπροστὰ μας, γυρίζαμε πίσω.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω ὁ Μανρίκιος ἐζητοῦσε μὲ τὰ στρατιωτικὰ μαθήματα, δὲν μπορούσε νὰ ἐκτιμῇσῃ μὲ ἀπόστασιν, ἡ νὰ ὑπολόγισι σύμφωνα μὲ τὰ ντακουμέντα τῶν κανονισμῶν ἀπὸ πρὶν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ.

Μὰ τί χρειάζεται νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ πρὶν τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἐχθροῦ; ἔλεγε. Ὅρμας, σκοτώνεις καὶ ὕστερα τοὺς μετράς μὲ τὴν ἡσυχία σου, ὅταν θὰ εἶνε ἐξαπλωμένοι.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ πείσουν τοὺς δασκάλους τοῦ Μανρίκιου γιὰ τὴν στρατιωτικὴν του ἐπάρκεια. Ἔτσι ὁ φτωχὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴν σχολή, χωρὶς νὰ γίνῃ ταγματάρχης.

Ἦγινε ἀπὸ τὴν ἀπουσία του στὴς ἐξετάσεις τὸν ἔστειλαν σ' ἕνα σύνταγμα Δραγόνων τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἔδιναν τὸν ραντεβὺ τους ὅλοι οἱ ἀντιδεδεικτοὶ μαθητῆς μαθητῶν τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ζήτοσαν ἀσὺλο

ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ παραπεταμένοι ἀπὸ τὰ ἄλλα 88 σύνταγματα ἱππικοῦ τῆς Γαλλίας. Ἐδῶ ὁ Μανρίκιος ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ δική του μέθοδο ἐκπαιδεύσεως. Ἀναποδογύρισε τὴν ρουτίνα καὶ ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ δικὰ του σχέδια μὲ τὴ διαφορά πού ἡ ἀνωτέρα του ἀρχὴ τοῦ τὰ ἀπέρριπτε ὅλα. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐργαζόταν ἔχοντας ὅπ' ὄψιν του τὸν πόλεμον καὶ τὴν πείρα τοῦ μονάχα. Ἐξῶ ἀπὸ κατὰ τακτικὴ καὶ κάθε κανονισμὸν. Στὰ γυμνάσια τῆς ἱππασίας ἔκανε τρελλὰ ἀνδραγαθήματα. Ἐτρεχε σὺν ἀνεμῶν μὲ τᾶλόγο τοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ προκαλοῦσε ἐναντίον του ἀθρόες τὴς ἀναφορῆς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, ἄλλον ἀπ' τοὺς ὁποίους τσαλατούσε καὶ ἄλλον σκατεύει. Ἡ εἰρηνικὴ ζωὴ τὸν ἐπείραζε τρομερὰ καὶ ἤθελε νὰ ξεσπάσῃ κάπου. Ἀνυστοῦσε κυριολεκτικῶς. Τέλος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σύνταγμα αὐτὸ τῶν Δραγόνων, μετατεθεὶς καὶ πάλιν γιὰ τὴν Ἀφρικήν, γιὰ τὴν γῆ αὐτὴν τὴν τόσο ἀγαπητὴν σ' ὅσους ἔζησαν ἐκεῖ... γιὰ τὴν χώρα μὲ τὸ χρυσοῦ ἥλιο, τὸν πάντα γαλάζιον οὐρανὸν, τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα καὶ τὴς ἀνοήτως θαυμάσιες ἐκτάσεις.

Ὅταν πάτησε τὸ πόδι του στὸ Ντακά ἀνάντενος ἀνακουφισμένος, ὅταν δὲ ἔφτασε στὸ Τομπουκετού στὸ φαινόμενον πάλιν πὺς βρισκόταν σὲ σπῆτι του.

Ἀ! τί ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ τοῦ ἔκαμαν οἱ παλαιοὶ του γενναῖοι σπαχήδες! Τὶ στρατιῶτες! Τὶ ἀνδρᾶ! Τὶ ἐπὶ γυναικῶν τοῦ καθήκοντος! Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ δεκανέας Ἀχμαστὸν Μπουμπακά, παλιρὸς πολεμιστὴς τοῦ Σαμουρῦ εἰδείχνε στὸ Μανρίκιον μὲ ὑπερηφάνειαν.

παράσημον τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς!... ΚΟΜΗΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Ὅταν ἤμαρ ὁ Βολταίρος, ἡ Ἑλλάς, ὡς γνωστόν, στέναζε κατὰ τὸ βαρὺτατο Τούρκικον ἔγος. Ὁ ἑξαιρέτικος αὐτὸς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ καρδιά ἤθελε νὰ κλείσῃ τὸν παγκόσμιον πόνο, δὲν ἔγνουσεν τὴν Ἑλλάδα, στὴν ὁποία γνώριζε πόσα καὶ πόσα χωροτόμια ἡ πολιτικὴν Εὐρώπῃ.

Γράφοντας λοιπὸν σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἑλληνα, ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπῃ ὁλόκληρῃ, ἔλεγε μετὰ τὰς ἑλλων:

Ἐπερασμένη ἔτε τοῦ ἔθνος, σὲ ὅποιον ἀφείλομε τὰ φῶτα μας, τὴς ἐπιστήμης μας, τὴς τέχνης μας καὶ ὅλες τὴς ἀρετὲς μας. Μὴ φοβῆσθε πὺς θὰ κλονισθῇ ἡ ἰσορροπία τῆς Εὐρώπης. Τὴν Εὐρώπην δὲ θὰ τὴν ἀσφαλίσῃ κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν ἡ φιλία τῶν ἡγεμόνων, ἀλλὰ τὰ φῶτα τῶν ἐξευγενισμένων λαῶν.

νεῖα τὸ θυμησιασμένο σάρον τοῦ ἀπὸ μιά σφαῖρα.

— Βλέπεις τί μοῦ ἔκαμαν οἱ τουαμπάμπ; (Λευκοὶ) τοῦ ἔλεγε. Καὶ μὲ μιά ξεχωριστὴ ὑπερηφάνειαν ἐπρόσθεσε: — Χτυπήμενος σὲ πρόσωπο! ἔ; Βλέπεις!

Ἐνας ἄλλος, πάλιν, ὁ Ὁμάρ-Μπα, διηγείτο κάποιον ἡρώϊκωτάτο ἐπεισόδιόν του: Μιά

μέρα, λέει, πού περνοῦσε καβάλλα ἀπὸ ἕνα ἔρημον μονοπάτι, τὸ ἀλόγο τοῦ πρόγινξε τρομαγμένο καὶ τὸν πέταξε πέντε μέτρα μακριὰ. Ἐνα πελώριον λιοντάρι εἶχε ἀρπάξῃ τὸ ἔσο ἀπὸ τὰ πιανὰ καὶ τὸ εἶχε γονατίσει κάτω, ἔτοιμο νὰ τὸ σπαράξῃ. Ὁ γενναῖος σπαχῆς, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμίαν του, ἔσυρε τὴν λόγχην του καὶ χύμησε κατὰ τοῦ θηρίου. Ὁμηρικὴ πάλιν ἀκολούθησε. Τὸ λιοντάρι ἀγριεμένο, ἐρεθισμένο τρομερὰ ἀπὸ τὸ πῶτον χτύπημα, τινάχτηκε ἀπάνω, ὀρθόχαιτο, φοβερό, μοναχίζοντας καὶ πῆδηξε ν' ἀρπάξῃ τὸν Ὁμάρ. Ἐκείνος ὅμως μὲ μιά ἐπιδέξια στρόφην ἔφυγε καὶ χτυπώντας τὸ μὲ τὴν λόγχην στὴν καρδιά, τὸ ἐτάλασε καταγῆς νεκρὸ! Ὑστερα τὸ φόρτωσε σ' ἄλογο τοῦ καὶ κατὰ τὸ βράδυ τὸ κοβύλλησε σὲ φυλάκιον...

Ἔτσι οἱ παλαιοὶ στρατιῶτες καὶ συναγωνιστῆς τοῦ Μανρίκιου τοῦ διηγούνταν τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ἡρώϊσμούς τους, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ χρειάζονταν τόμοι ὁλόκληροι ἂν ἀποφάσιζε κανεὶς νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.

Ἀ! τὰ γενναῖα! Τὰ γενναῖα τὰ παλληκάρια! Σπαρξὲς πὺς ἦσαν πλασμένοι ὁ Μανρίκιος ντὲ Τούκ γιὰ νὰ τὸν νοιώθουν! Καὶ πὺς τοὺς ἐνοιόσθε κ' αὐτοὶ!...

Οἱ μῆνες περνοῦσαν, κυλοῦσαν, καὶ ἔφθασε τέλος ὁ χειμῶνας. Μερικὰ στίφη Τουαρέγκ, ἀποθρασυμένα, κατέβαιναν κάθε λίγο καὶ λεηλατοῦσαν ἀγρία τὰ κοπάδια τῶν εἰρηνικῶν πληθυσμῶν, πού διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν Γαλλικὴν προστασίαν. Ἐπρεπε νὰ χτυπηθοῦν! Νὰ χτυπηθοῦν ἀλύπητα, ἀγρία, παραδειγματικά!

Μιά μικρὴ φάλαγγα κατατίστηκε ἀμέσως ἀπὸ ἕνα λόχο ἀκροβολιστῶν καὶ διὸ οὐλαμοῦ σπαχήδων! Ἐπὶ κεφαλῇ ἐνὸς οὐλαμοῦ τῆς φάλαγγος αὐτῆς μπῆκε ὁ Μανρίκιος.

Ἐνα πρῶτ, καθὼς ὁ Μανρίκιος προπορευόταν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του, εἶδε στὴν πλαγὰ κάποιον ἀμύλοφρον ἕνα πλήθος κόσμου καβάλλα σὲ καμήλες. Ἦταν ὁ ἐχθρὸς!

Οἱ Τουαρέγκ! Οἱ Τουαρέγκ! φωνάζουν οἱ σπαχήδες. Ὁ Μανρίκιος ἐπεθεώρησε μιά ματιὰ τὸν οὐλαμόν του. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες δὲν εἶπαν οὔτε λέξη. Συνεννόηθηκαν μονάχα μὲ τὰ μάτια. Στὴ στιγμὴν εἰκοσι

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY J. BRUNO - RUBY

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

τόν εαυτό τους.

— Τι ήλθις; σκέφθηκε η Άννα καθώς είδε το ζευγάρι εκείνο και χαμογέλασε ειρωνικά.

Η Άννα μόλις είχε βγεί απ' το Καζίνο του Μόντε Κάρλο και ήταν αναμμένη ακόμη απ' τον πυρετό του παιγνιδιού και του κέρδους. Γι' αυτό κάθε άλλη συγκίνηση έβω από κείνη που φέρνει το παιγνίδι της φαινόταν γελοίο. Ήταν πολλές, πάρα πολλές φορές πειρά που το μόνο πράγμα που την ενδιέφερε ήταν το χρήμα.

Και όμως άλλοτε... πριν από δώδεκα χρόνια!.. «Α, τότε είχε και η Άννα καρδιά, είχε τρυπνεί κι αυτή από τα βέλη του έρωτος. Την εποχή εκείνη η Άννα ήταν μια άπλοικη χωριατοπούλα, προσηλωμένη να παντρευτεί κανένα αντίγραφο μικροσυμβολαιογράφου και ζούσε ήσυχη και αμέριμη στη μικρή πόλη της Προβηγκίας, όπου είχε γεννηθεί.

Ξαφνικά όμως έκανε την εμφάνισή του στην πατρίδα της, ένας νεαρός Ιταλός, ο Μάρκο Λουίτζι, γιός μιας απ' τις μεγαλύτερες και τις πλουσιότερες οικογένειες της Φλωρεντίας, ο οποίος είχε πάει να μείνει λίγον καιρό εκεί για να μάθει καλά τα γαλλικά, έπειδή προοριζόταν για το διπλωματικό στάδιο. Άλλα άντι να μάθει γαλλικά, έμαθε τὸν έρωτα. Και τί έρωτα!...

Εκείνος ήταν είκοσι δυό ετών και η Άννα δεκαέξι! «Απ' την πρώτη μέρα που ιδιώθηκαν οι δυο νέοι, η καρδιάς τους έννοιωσαν μια αμοιβαιότητα και πολύ γρήγορα άνεπτυχθή ένα τρυφερότατο και φιλοερό ειδύλλιο.

Αλλά, στην Φλωρεντία ο γέρο κόμης Λουίτζι και η κόμισσα γυναίκα του, μόλις ο Μάρκο τους άνεκοίνοσε το ειδύλλιο του, έγιναν και οι δυο έξω φρενών και δήλωσαν κατηγορηματικά ότι ποτέ και με κανέναν τρόπο δὲν θά δέχονταν να παντρευθὲ ο γιός τους ένα κορίτσι κατωτέρας του κοινωνικής τάξεως. Και τότε άρχισε η αιώνια ιστορία των άτυχών έρωτικών περιπετειών.

Ο Μάρκο πού ήταν τρελλά έρωτευμένος έκτενσε την Άννα ν' άδιαφορήσουν για την άρνηση των γονέων του και να στεφανωθὸν όποσδήποτε.

— Τι θά κάνουν, τής είπε, όταν βρεθὸν μπροστά στο τελεσμένο γεγονός; Και στο κάτω κάτω κι άν ακόμη με άποκηρύξουν, θά ζήσουμε χωρίς να ένδιαφερόμε γι' αυτούς. Έγώ θά κυτάξω να βρω μια καλή δουλειά κι άν ακόμη και τότε δὲν μ' αὐξάνει ο μισθός μου, στην άνάγκη θά κάνεις και σύ παραδόσεις πιάνον.

Αλλά η μικρή Άννα ήταν υπερήφανη κι' αδιάλλακτη όπως εινε ο καθένας όταν βρίζεται στην ήλικία αυτή. Έλάτρευε τὸν Μάρκο μέχρι θανάτου, αλλά έξ άλλου δὲν μπορούσε να υποφέρει την ιδέα πὸς έπρεπε να μηθ δια της βίας ή με κατεργαρία ως νύφη μέσα σὲ μια οικογένεια, ή οποία δὲν τὸν ήθελε. Έτσι απέκρουσε την πρόταση του Μάρκο και παρ' όλες τις επίμονες παρακλήσεις του, τὸν δήλωσε πὸς όλα πειά είχαν τελειώσει μεταξύ τους. Τίποτε δὲν μπόρεσε να την κάνει ν' αλλάξει άπόφαση.

Και ο καϊμένος ο Μάρκο άναγκάστηκε να γυρίσει μόνος κι' άπελπισμένος στην Ιταλία.

Τὸ χτύπημα ήταν φοβερό και για την Άννα, παρ' όλο πὸν τὸ είχε προκαλέσει ή ίδια. Δὲν τής έκανε πειά ή καρδιά να μείνει στην πατρίδα της, όπου χίλια-δυό πράγματα της θύμιζαν τὸ αἶνιο ειδύλλιο της με τὸν Μάρκο. Σηκώθηκε λοιπὸν κι' αυτή κι' έφυγε για τὸ Παρίσι με την άπόφαση να γίνη ήθοποιός.

Απ' την πρώτη στιγμή πὸν έκανε την εμφάνισή της ως βουβὸ πρόσωπο σὲ κάποιο μέτρο θεάτρου, προκαλέσε την παροχή του Μάξ Ρουντάν τὸν μεγαλοτραπεζίτη, τὸν όποίου ή άρραγή ήταν έξ ίσου μεγάλη με την κολοσσιαία περιουσία του. Ο Ρουντάν είχε τὸ μεγαλύτερο μέρος των μετοχών τριῶν θεάτρων τὸν Παρισιού. Κι' έτσι μπόρεσε εύκολάτα να επβάλει την Άννα στην Παρισινή σκηνή.

Χάρη στην όμορφιά της άρ' ενός και την έξυπνάδα της, κι' άρ' τέτοιο χάρις στην ύποκρισία τὸν πανίσχυρο μεγαλοτραπεζίτη, ή Άννα Ροζέ έγινε μια απ' τις έκουστες καλλιτέχνιδες της Γαλλίας. Δώδεκα όλόκληρα χρόνια ζούσε πάντα μαζί του, πότε στο Παρίσι, πότε στη Νίκαια και σὲ Μόντε Κάρλο και πότε στο Μπαριζίτς και στην Οστάνδη.

Η καρδιά της όμως είχε νεκρωθεί έπειτα απ' την άτυχη περι-

πέτειά της με τὸν Μάρκο Λουίτζι, και όχι μόνο δὲν αισθανόταν συμπάθεια ή εγγνωμοσύνη πρὸς τὸν Ρουντάν, αλλά έννοιωθε μια άκατανίκητη άνάγκη να τὸν τυραννὴ άλύπητα και να σπαταλᾷ όσο μπορούσε περισσότερο τὰ χρήματά του.

Είρωνεύονταν τὸς πάντας και τὰ πάντα. Άλλά ή παλιά πληγή της καρδιάς της δὲν είχε έπουλωθεί ακόμη και την έκανε νά πονάει διαρκώς.

Γι' αυτό απέστρεψε τὸ πρόσωπό της απ' τὸ έρωτικό εκείνο ζευγάρι της άκρογαλιάς και χώθηκε μέσ' σὲ τὸ πάρκο.

Σὲ μια καμπή τὸν δρόμου όμως, είδε καθιόμενον έναν άνδρα, με την πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος της και τὸν όποίου ή σιάσας της έκανε έξαιρετική έντύπωση. Τὰ καταλυόμενα ροχα του πὸν φαινόταν φωτόσο βγαλμένα απ' τὸ φαλλίδι μεγάλου ράφτη τὸ καμπούριασμα των ώμων του και ή γενική κατάπτωσης τὸν άπόδιδαν πὸν έκείνου, μαρτυροῦσαν πὸς ήταν ένας άνθρωπος άνωτέρως τᾶξος πὸν είχε πέσει στη μεγαλύτερη κοινωνική κατάπτωση. Θά ήταν κάποιος δισυγχεμένος πὸν είχε χάσει και την τελευταία του πεντάρα σὲ τὸ καζίνο.

— Εινε ἀπὸ κείνους πὸν οί κηπουροί τὸς περιμαεύουν την αὐγή νεκρὸς με μια σφαίρα σὲ κεφάλι, ψιθύρισε ή Άννα.

Είχε συνήθεισε πειά να μη συγκινῆται με τίποτε και να μην ένδιαφίρεται για κανέναν. Άλλά ή σιλουέττα τὸν άγνώστου έκείνου έστύπωσε μέσα της συγκεχυμένες άναμνήσεις.

Είδε δυό κηπουρούς πὸν προχωροῦσαν για νά σκεπάσουν με κοφίνια τὰ πὸν εὐαίσθητα λουλούδια και νά τὰ προφυλάξουν απ' την ψύχρα της νυκτός.

— Για τὰ λουλούδια φροντίζουν και όμως για τὸν άπελπισμένο άνθρωπο κανένας δὲν σκεπτεται νά τὸν προφυλάξῃ απ' τὸ κρύο, ψιθύρισε ή Άννα.

Και ή καρδιά της έννοιωσε μια άνέξγητη λύπη.

Εκείνη την στιγμή ο άγνωστος έκανε μια κίνηση, έσκυψε ακόμη περισσότερο, σὲν να δίπλωνε τὸ κορμί του, κι' έπειτα άκούσθηκε ένας πυροβολισμός.

Η Άννα γύρισε άμέσως κι' έτρεξε κοντά του. Είχε προβλέψει τί θά γινόταν και όμως είχε τὸν έγωισμό νά μην προσέξη σὲν άγνωστο μερικά χροτονομίσματα, πὸν θά προλάμβαναν την άπονευομένη γερονομία του.

Η σκέψις αὐτὴ της έφερε ζωηρές τήψεις και την έκανε νά άπεχθάνεται τὸν εαυτό της.

Μὲ χέρια παγωμένα άρπαξε τὸν τραυματία και τὸν πήρε στην άγκαλιά της. Δὲν είχε λιποθυμίσει, αλλά ήταν κατεκίτριος και μέσ' απ' τὰ βροειά βλέφαρά του κύταζε την Άννα με όλη την ένταση της ψυχῆς του. Η Άννα τὸν κύτταζε καλά και τότε έγινε κι' αὐτὴ κατακίτρινη.

Γιατί ο άνθρωπος έκείνος με τὸ ξηγ-τλημένο και ρυτιδωμένο πρόσωπο, με τὰ φαρὰ μαλλιά και με τὰ χείλη πὸν έτερε-κονταν πὸν ήταν πὸν έρωτικό του σφαίρα σὲ κεφάλι.

Επᾶνω σὲ τὰ βαθουλωμένα μάγουλά του κυλοῦσαν δάκρυα. Ντρε-πόταν για τὸν εαυτό του.

Η Άννα έβριλε δυνατές φωνές και με την βοήθεια των κηπου-ρών πὸν έτρεξαν μετέφερε τὸν Μάρκο στην έπαυλή της. Και εκεί, μέσα στην πολυτελή κρεββατοκάμαρά της, έμειναν μοναχοί οι δυο τὸς, περιμένοντας τὸν γιατρό.

Ο Μάρκο φαινόταν πὸς ένδιαφερόταν μόνο για ένα πράγμα. Νά έμποδιστὴ τὰ άβρά και καταφορτωμένα άπό κοσμήματα χέρια της Άννας ν' άγγίξουν άπάνω του, σὲν να φοβόταν μην τὰ λερῶσιν. Δὲν ήθελε να την άφίση νά τὸν έπιδόση την πληγή.

Άλλά όταν έκείνη γονάτισε κοντά του, τότε ο Μάρκο συγκινήθηκε και άνοιξε τὸ στόμα του. Μὲ λίγα άπανα και διακεκομμένα λόγια τής διηγήθηκε τὴ ζωή του.

Όταν ξαναγύρισε στην Ιταλία, δήλωσε στὸς γονεὶς του πὸς δὲν ήταν διατεθειμένος να ξαναγυρίσει χωρίς την Άννα σὲ σπίτι τους. Έκείνοι τὸν έκογαν την διατροφή. Κι' έτσι ο δυστυχῆς έμεινε μόνος χωρίς μέσα ζωῆς, χωρίς νά ξερη πὸς ν' αντιμετοπίση τὴ βιοπάλη. Δοκίμασε την πὸν φοικτὴ δυστυχία. Έπειδὴ κάποια θεία του τὸν έστειλε κάθε τόσο μερικά χρήματα, δοκίμασε τὸ παιγνίδι. Άλλά ή τύχη τὸν είχε κατατρεξεί και σ' αὐτό.

Καθὼς τὸν άκούγε ή Άννα, έννοιωθε την ψυχὴ της νά πλημ-μυρίζῃ από τύψεις.

— Τι μ' ένδιαφέρει όμως για τὸν εαυτό μου άφού εὐ εἰσαι κα-λά, πλοῖσται; εύτυχισμένη, είπε σὲ τέλος ο Μάρκο.

Η Άννα έκανε έναν μορφασμό και έβριλε τὰ κλάμματα με λυ-μούς. Ούτε αὐτὴ ή ίδια δὲ θά μπορούσε να βεβαιώση άν ήταν κλάμματα χαράς ή λύπης. Εὐτυχισμένη δὲν ήταν βέβαια. Όσοσο ήταν ή πρώτη φορά πὸν μέσα σὲ δώδεκα χρόνια δὲν έννοιωθε τὸν

Έμειναν μόνοι περιμένοντας τὸν γιατρό...

ΕΥΘΥΜΗΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΓΑΣΤΡΙΚΑ

Εκείνο τὸν καιρὸ ήμου-να σὲ το Σύνταγμα πεζι-κού, πὸν ήταν καταυλισμένο σὲ Βάν-συρ-Μέξ. Κατὰ τὰ μέσα τὸν Δεκεμβρίου τὸν

χρὸς ήταν τόσο άνυπόφορο, πὸν μὰ την πίστη μου, σκέφθηκα πὸς δὲ θάταν άσχημα νά έκανε κανείς τὸν άρρωστο και νά πηγαί-νε νά περάση ένα διάστημα σὲ νοσοκομείο.

Άφού λοιπὸν άσπασα τὴ γλώσσα μου, καννίζοντας δοληόστι-κος μια πία με άχυρα, παρουσιάσθηκα ύστερα σὲν γιατρό. Έκείνο τὸν καιρὸ άκριβὸς είχαμε έπιδημία γαστρικού πυρετοῦ σὲ σύν-ταγμα. Δὲν πρόφτασα λοιπὸν νά δείξω τὸν γιατρό τὴ γλώσσα μου και νά τὸν πὸν νιώθω μια καίλα σὲν στομάχι, κι' άμέσως μ' έ-στειλε σὲν νοσοκομείο, φωνάζοντας:

— Τὸ φορέο! Τὸ φορέο άμέσως. Δεκαετία της ύπηρεσίας, όγχο άνδρες άγγραfeías, γόγγυρα! Και σύ, έτοιμάσε τὸ γυλιό σου.

Σὲν νοσοκομείο! Για σκεφθῆτε τὸ καλά! Ποτέ, μὰ την πίστη μου, δὲν έννοιωθα τόσο γερό τὸν εαυτό μου όσο τότε!

Έχανα τὸν άρρωστο μόνο και μόνο για νάπολαύσω τὴ γλυκεία θαλασπὴ τὸν νοσοκομείου, για νάχο τὸ καλό μου φαί, τὸν ύπνο μου και τὸν ραχάτι μου. Σὲν νοσοκομείο! Μὲ πιάνον τὰ γέλια όταν τὸ συλλογίζουμαι! Έστερ' άπό μιάν ώρα, βρισκόμουν εκεί. Ξα-πλωμένος παρταραχά μέσ' σὲν φορέο, έπιπαινα θυμωβεντικά μέ-σα, ενώ ένα καμπανάκι στην είσοδο άνήγγελε με τέσσερες χτύπους την άφίξή μου.

Μὲ βάλανε σὲν κρεβάτι. Ο έσωτερικός γιατρός τὸν νοσοκο-μείου, ένας κοντακιανὸς άνθρωπάκος με γυαλιά, με εξέτασε άμέ-σως σὲν στομάχι και στην κοιλιά, διέταξε να μου κάνουν ένα ποδό-λυτρο κ' έφυγε. Μὲν φορέσαν ύστερα τὴ στολή τὸν νοσοκομείου κ' ένα σκούφο με φούντα σὲν κεφάλι και φροντίσανε να μου βάλου-νε δίπλα σὲν κρεβάτι μου ένα πτυελοδοχείο. Ίδρωκοπώντας και σφιγγορριζώντας πειά σὲν κρεβάτι μου περιμένα να μου φέρευν καμιά κοτολέτα, μὰ ή κοτολέτα δὲν έρχόταν...

Λίπα μου, ένας υπαξιωματικός της χοροφυλακῆς βογγόσε και παραμιλοῦσε δλοένα. Κατὰ τις πέντε τὸν βράδυ, την ώρα πὸν περνοῖσε μπροστά από τὸς άρρώστους ή νοσοκόμα για νά τὸς δώση τὴ σούπα τους και τὸν ψωμί τους, τὴ ρώτησα δειλά:

— Δὲ θά μου δώσετε τίποτα έμένα, άδελφί;

— Όχι, άπάντησε ξερά.

Αὐτὸ εινε πολὺ περίεργο! σκέφθηκα. Μὲ ο-πορᾶλλον σὲν διατα, φαίνεται, άνάθεμά τους!

Κι' άμέσως, άποράσια να θέσω σ' έφαρμο-γή τὸ σχέδιό μου. Άρχισε νά νυχτώνη. Σὲ λίγο δὲν άκούγονταν τίποτε μες σὲν θάλαμο, έκτός από τὸν ροχαλιτό τὸν δισυγχεμένου υπαξιωματικοῦ της χοροφυλακῆς, πὸν βρισκόταν σὲν πλάι μου.

Εαυτό της μοναχόν.

Χωρίς νά ένδιαφερθὴ για τὰ άξέριστα γένεια τὸν Μάρκο πὸν άσχημᾶν τὰ μάγουλά του, χωρίς νά ένδιαφερθὴ για τὴ σωματική κατάπτωση τὸν τραυματίου, τὸν έστεινε τὰ χείλη της.

Τὰ μάτια έκείνου άσπασαν από μια λάμψη άνέκφραστης εὐτυ-χίας, έστρεψε την Άννα στην άγκαλιά του με όλη την δύναμή του κι' έλασπόδησε.

Εκείνη τὴν στιγμή έφθασ ο γιατρός. Ήσυχα-ήσυχα άπομάκρυνε την Άννα απ' τὸν τραυματία, εξέτασε προσεκτικά την πληγή και σὲν τέλος είπε:

— Η πληγή δὲν εινε τόσο σοβαρή όσο θά μπορούσε κανείς να φοβηθῇ, αλλά ο άνθρωπος αὐτός βρίζεται σὲν μια κατάσταση με-γάλης σωματικῆς έξαντλήσεως. Χρειάζεται συστηματική περιποίηση, διατα και καλοπέραση. Εινε νέος ακόμη κι' ο οργανισμός του θά άποκατασταθῇ γόγγυρα.

Η Άννα εύχαρίστησε τὸν γιατρό με μια θερμὴ χειραψία και ξαναγύρισε κοντά σὲν Μάρκο, πὸν έντομεταξὺ είχε συνέλθει και τὸν κύτταζε με μια έκφραση φόβου. Η Άννα κατάλαβε την σκέψη του κι' έννοιωσε κι' αὐτὴ ν' άνασφώνεται ή ψυχὴ της. Δὲν ήξερε τί να κάνει.

Να κρατοῦσε τὸν Μάρκο κοντά της ο Μάξ Ρουντάν θά διέκοπτε άμέσως τις σχέσεις του μαζί της. Αὐτὸ θά σήμαινε τὸ τέλος της καλλιτεχνικῆς σταδιοδρομίας και τὸν πλοῦτου της, γιατί ο Ρουντάν πὸν ήταν ο χορηγὸς τῶν περισσότερων Παρισινῶν θεάτρων θά την κυνηγοῖσε άρείλιτα.

Γι' αὐτὸ κοινοστάθηκε μια στιγμή διστακτικά. Άλλά μόνο μια στιγμή. Άμέσως έπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι της άποφασιστικά.

— Ε! Τὸσο τὸν χειρότερο. Έν άνάγκη θά ξαναγίνω πάλι φτωχέει. Είπε πάει την άπόφασή της. Κόλλησε στην άκρη τὸν μεγάλο κρεββατιό της, πήρε τὸν τραυματία στην άγκαλιά της κι' άρχισε νά τὸν νουνοῦζῃ, όπως νουνοῦζον ένα μικρὸ παιδί και πρᾶπει νά τὸ παρηγοήσουν και πρὸ πάντων νά τὸ σώσουν.

Τότε ξαναθυμήθηκε τὸς δυό έρωτευμένους πὸν είχε ίδει πρὶν από λίγη ώρα στην άκρογαλιά και πὸν τὸς νόμιζε βλάκες και σὲν χείλη της φάνηκε ένα χαμόγελο χαράς.

J. BRUNO - RUBY

Ντύθηκα κρυφά τότε και πήγα και βόηκα τὸ θαλαμοφύλακα, πὸν φυσούσε τὴ σόμπα σὲν μια γωνιά.

— Άπὸ ποιά μεριά μπορεί κανείς να πηδήση τὴ μάντρα; τὸν ρώτησα.

Ο θαλαμοφύλακας με κύτταξε για μια στιγμή και μὲν είπε μην καταλαβαίνοντας καλά - καλά.

— Μήπως σέπιασε κόψιμο;

— Μπορεῖ κι' αὐτὸ νά συμβαίη, τὸν κάνο. Όστόσο, πάρε αὐτὰ τὰ δέκα φράγκα, θά σου χρειαστοῦν. Θά σου δώσω άλλα δέκα άκό-μη άν μου βρῆς κανέναν τρόπο για νά μπορέσω νά λείψω λίγα λε-πτά. Θέλω νά πάω νά φάω κάτι. Έχω πεθάνη της πείνας, συνά-δερχε.

Ο θαλαμοφύλακας φάνηκε διστακτικός για μια στιγμή. Άνασή-κωσε με τὸ χέρι του τὸ γείσο τὸν πληκίου κ' έστρεψε τὰ μάτια του σκεπτικώς. Είκοσι φράγκα πάλι ήταν αὐτὰ! Νά τὰ χάση!

— Δὲν μπορῶ, συνάδερχε, νά σ' άφίσω νά βγῆς έτσι έξω, μὲν εἶπε, δείχνοντας τὴ στολή μου, τὸν νοσοκομείου.

— Νύχτα εινε, πούδς θά με δῇ; τὸν λέω. Όταν θά πάω σπίτι μου, θάλλάξω.

Σὲν τέλος τὸν κατάφερα.

— Καλά, πήγαινε, μὲν κάνει. Πήδησε τὴ μάντρα, άριστερά κα-θὼς βγαίνεις στην αὐλή. Θά βρεθῇ; σ' ένα δρομάκι... Ένα όμως σου λέω: πρόσεξε καλά, γιατί άν σὲ ταμπήσουν, πάμε χαμένοι και οί δυό.

— Μὴ φοβάσαι... τὸν καθιγνήσασα εγώ.

Βγήκα έπειτα στην αὐλή και μ' ένα πήδημα σκαρφάλωσα στην μάντρα και βρέθηκα σὲν δέμο.

Καθὼς όμως κροτοῦσαν τὰ παπούτσια μου σὲν λιθοστρωτο, άκου-σα ξαφνικά μια φωνή.

— Σέπιασε!

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου ξαφνιασμένος. Σὲν άδύνατο φῶς ενός φαναριού δέχονα ένα γαυὰ με βελούδο, κάτι ράτια γουρλωμένα και κάτι τεράστιες, κατάνυρες μοντάκες...

Θεέ μου, ο γιατρός! Ήταν αὐτός. Πού και πού, συνήθιζε νά πετάγεται μια βόλτα ως τὸ νοσοκομείο για νά μαθαίνη πὸς πηγαίνουν οί άσθενεὶς του. Μόλις τὸν είδα νάρχεται καταπάνω μου, χάθηκα σὲν άστραπή μες σὲν σκοτάδι. Μὲ-στρωσε σὲν κνήγη. Άπὸ πῶς μου άκούγα τὰ σηηρόνια του νά κουνουνίζουν. Έτρέχα όσο μπορούεις! Είλεγα σὲν εαυτό μου, ενώ αὐτὸς ούρ-λιαζε:

— Θά σὲ πιάσω, πὸν θά μὲν πάε, ταλπητό-μαρο!

Τρέχοντας κι' οί δυό, διανύσαμε έτσι άρκετὸ διάστημα. Έξαφνα καθὼς έπιπαινα σὲν βουλε-βάτο Σαρνιονερέ, είδα κάποιον τὸν τράμ από μακριά. Σόδηξα! εἶπα. Και μ' ένα πήδημα σκαρφάλωσα άπάνω. Ο γιατρός πηδήσε ξεπίσω μου. Περνοῦντας ανάμεσα από τὰ καθίσματα των έπιβατιῶν, πὸν κυττοῦσαν με έκπληξη τὸν καμπασμένο μου σκούφο, βγήκα σὲν έξώστη, διαπρωξά τὸν τραυματία και πηδήσα από τὸν τράμ, άφίροντας έτσι τὸν γιατρό νά φάχνη με λύσσα, νά με γυ-ρεῖ παντού, ως και κάτω από τὰ καθίσματα ακόμη, σκούζοντας διαρκώς:

— Πού εινε; Πού εινε κρυμένος αὐτός ο καλὴνάνθρωπος;

Πού ήμουνα; Έτρέχα σὲν γερὰ για τὸ νοσοκομείο. Καθά-λιστα άφε-οῦσε τὸν τράμ, έτρεξα σὲν κρεβάτι μου και ξεπλώσα με τὰ ροχα μου, με τις παντόφλες μου, με τὸ σκούφο μου!

Ήταν καιρός. Έπειτα από πέντε λεπτά, όλο τὸ νοσοκομείο βο-ισκόταν σὲν πόδαρι. Ο γιατρός μ' ένα φανάρι σὲν χέρι, γύριζε από κρεββατιὸ σὲ κρεββατιὸ, σκούζοντας, άπειλόντας τὸν σὺμπαν:

— Δείπει ένας άσθενής! Δείπει ένας άσθενής από δὸ!

Τὴν στιγμή πὸν στάθηκε μπροστά μου εγώ, με κλειστά τὰ μά-τια, έκανα πὸς ροχαλιζέ, πὸς κοιμώμιον βαθεά...

Πέσας χωρίς νά με μυριάση.

Τὴν άλλη μέρα τὸ μισὸ νοσοκομείο άδειασε. Σαραντὰ άρρωστοὶ έπῆραν έξιτήριο. Ούτε ο ύπα-ξιωματικός της χοροφυλακῆς δὲν τὴ γλύτωσε. Τὸν έστει-λαν νά βογγᾷ αλλού. Μόνον έμένα δὲν μ' ένόχλησαν διό-λου. Άρρωστος βλέπεις! Και τί άρρωστος! Μὲν γαστρικά!...

Δὲν εινε πᾶνς-γέλασε... Κι' άν δὲν πιστεύς κύττα και τὸ πρόσωπό μου. Είδες άδυνα-μία! Είδες;... Είδες;...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΕΞΠΡΕΣ

Τὸ ἔμπρὸς ἀνέκοιψε ἀπότομα τὴν ταχύτητά του καὶ ὥστε ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα σταμάτησε ἐντελῶς.

Ἡ Βέρθα μισοάνοιξε τὰ μάτια της καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα της στὴν καρμίνη τοῦ βαγκόν - λί.

— Νὰ φθάσαμε ἄραγε ἀπὸ τώρα ; ψιθύρισε.

Κύτταξε τὸ πολὺτιμο ρολόι τοῦ χειροῦ της καὶ εἶπε πάλι :
— « Ἀ, μὰ ! » Ἐχουμε ἀκόμη μιάμιση ὥρα ὥστε νὰ φθάσουμε στὸ Μπιαρρίτς. Μὰ τότε γιατί σταμάτησε τὸ τραῖνο, ἀφοῦ εἶνε ἐξέπρὸς καὶ δὲν κάνει σταθμὸ πονθενά ; Ἴσως ἡ μηχανὴ νὰ ἐπαθε τίποτε. Ἀς κοιμηθούμε λοιπὸν πάλι.

Καὶ ξαπλώθηκε στὴν κουκέτα της, ἀφοῦ ἔβριξε ἕνα βλέμμα στὸν σὺντροφο της, ὁ ὁποῖος κοιμόταν στὴν ἀπέναντι κουκέτα.

« Ὡρισμένως ὁ φίλος μου ὁ Ζάκ δὲν εἶνε καθόλου ὁμορφος ὅταν κοιμάται, ψιθύρισε. Κύτταξε τὴν ἀσχημὴ ἔκφραση ἔχει τὸ πρόσωπό του !... »

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ξανάκλεισε τὰ μάτια της.

Τὴ στιγμή ὅμως πού ἀποκοιμιόταν γλυκὰ - γλυκὰ, ἀκούσθηκε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ βαγὼν μιά φωνὴ πού τὴν ἔκαμε νὰ τινάξη ἑπάνω. Κάποιος - κάποια γυναίκα μάλλον - μίλουσε μὲ τὴν προφορὰ τῆς ἰδιαίτερας πατριδῶς τῆς Βέρθας.

« Μὰ ! ψιθύρισε ἐκείνη βλέπων πὺς βρισκόμαστε σὲ μέρος ποὺ μιλοῦν τὴ διάλεκτο τοῦ χωριοῦ μου. Μὰ ποῦ βρισκόμαστε λοιπὸν ; »

Καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της ἀνασηκώθηκε μὴ γονιὰ τοῦ παραπετάσματος, πλησίασε τὸ πρόσωπό της στὸ κρυσταλλένιο τζάμι τῆς καρμίνης καὶ κύτταξε ἔξω. Τὸ τραῖνο εἶχε σταματήσει σ' ἕνα δάσος ἀπὸ πεύκα. Ἀνάμεσα στὰ πεύκα ἦταν ἕνας δρομάκος πού κατέληγε σὲ μιά μικρὴ λιμνοῦλα, στὴ μέση τοῦ δάσους.

Ἡ Βέρθα Σασσενὰς ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ τοπίο. Ἦταν τὸ δάσος τοῦ Λάντ. Ἐνὰ αἰσθημα ἀγωνίας καὶ λύπης βαθεῖας ἐσφίξε τὴν ψυχὴ της. Κύτταξε προσεκτικώτερα καὶ εἶδε ἕνα σπιτάκι μ' ἕναν κήπο, ἀπ' τὰ σπιτάκια ἐκεῖνα πού εἶχε χτίσει εἰδικῶς ἡ εὐταγία τῶν σιδηροδρομίων γιὰ τοὺς φύλακες τῆς γραμμῆς. Ἡ Βέρθα ἀναγνώρισε τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ἀπ' τὴν κλιμακία τοῦ ὕψους τὸ λευκὸ κομρὶ της, μπροστὰ στὴν πορτοῦλα, ὡς τὴ στέγη.

Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, κάποιος χωρὶς τῆς μιλῶσας μὲ μιά γυναίκα, τὴν φύλακα τῆς γραμμῆς. Ἡ Βέρθα, μόλις εἶδε τὴ γυναίκα ἐκείνη, ῥίχτηκε πρὸς τὰ πόδια. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπά δυνατὰ. Τῆς φαινόταν πὺς θάσπαζε. Τὸ πρόσωπό της πήρε μὴ ἀπερίγραπτη ἔκφραση χαρῆς καὶ λύπης, πόσον καὶ εὐτυχίας συγχρόνως.

Τὸ ἦξερε βέβαια πὺς θὰ περνοῦσε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος... Ὅταν ὁ Ζάκ Ρουφλέ, ὁ « φίλος » πού εἶχε ἀποκτήσει πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδίων, τῆς εἶπε ὅτι θὰ πῆγαιναν νὰ περάσουν λίγον καιρὸ στὸ Μπιαρρίτς, κάποια ἀόριστη ἀνησυχία, κάποια κυριὰ συνειδήσεως, ἐδόθηκε τὴν χαρὰ της. Καὶ γι' αὐτὸ προσάβησε νὰ βρῇ ἕναν δρόμο, ἔστω καὶ μακρινὸ, γιὰ νὰ πάει στὸ Μπιαρρίτς μὲσφ Ἰσπανίας, χωρὶς νὰ περάσει ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ ὅταν συμβουλευθῆκε τὸ δρομολόγιό τῶν σιδηροδρομίων, καθυστάχασε γιατί βεβαιώθηκε πὺς τὸ ἔμπρὸς περνοῦσε μὲ ταχύτητα ὀγδόντα χιλιόμετρον τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ σταματήσει πονθενά. Ἔτσι θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνῶ αὐτὴ θὰ κοιμόταν καὶ θὰ ἔφθανε στὸ Μπιαρρίτς, μὲ τὴν αὐτὴ. Καὶ ἔβλινε ὅμως νὰ ἦταν, τὸ ἔμπρὸς θὰ περνοῦσε ἀνὰ ἀσφαλτὴ καὶ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ πρὸφτανε νὰ εἶδε ἔστω καὶ μιά ματιά στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι τῆς φύλακος τῆς γραμμῆς.

Καὶ νὰ τώρα πού ἡ μυστηριώδης μοῖρα, μὲ μιά ξαφνικὴ συμπτωσι, τὴν ἔφερε ἐπὶ ἀντιμέτωπὴ πρὸς τὸ παρελθόν της.

Ἡ Βέρθα ἔφερε τὰ χέρια της σ' αὐτὰ τῆς προσπαθώντας νὰ τὰ βολώσῃ γιὰ νὰ μὴν ἀκούη τὴν κουβέντα τοῦ χωριάτη - τοῦ μπαγά - Ρυγκάλ - μὲ τὴν γοητὰ φύλακα τῆς γραμμῆς, τὴν γοητὰ Σασσενὰς, τὴν μητέρα της. Γιατὶ ἡ γοητὰ ἐκείνη ἦταν ἡ μητέρα της. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Τὰ λόγια τοὺς ἔφθαναν καθαρά καὶ εὐδιάκριτα σ' αὐτήν. Καὶ ἡ Βέρθα ἀκούει ἀναγκαστικῶς τὴν κουβέντα τοὺς.

Ὁ μπαγάμα Ρυγκάλ, ἔλεγε πὺς μὴ ἐπιχωμάτωσε τῆς γραμμῆς, ἐκεῖθε κατὸ πρὸς τὴν ἀργεῖαν τοῦ Κορμπιγιόν, εἶνε ἀναγκαῖο τὸ τραῖνο νὰ κάνει σταθμὸ.

Ἡ ἀγορέπαις τοῦ Κορμπιγιόν !... Τὸ ἀκουσμά της ἔκανε τὴ Βέρθα νὰ τινάξη. Ἐκεῖ μέσα εἶχε ζήσει τρία χρόνια ὡς ὑπηρετρία. Ἐκεῖ εἶχε γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει τὸν Ζερμαῖν Πορτάλ Κορμπιγιόν, τὸν γιὸ τοῦ ἀφεντικῶν της. Ἀναπολοῦσε τὰ γαλὰκια πρῶτὰ πού βρισκόταν μαζὺ του καὶ τ' ἀπαλὰ, γαλῖνια βράδια πού ἔκανε περιπάτους στὸ πλευρὸ τοῦ... τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια πού τῆς εἶχε πῆ κοντὰ στὴ λιμνοῦλα... τὴν δυνατὴ εὐωχία τοῦ ἰωδίου τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ρετινίου τῶν πενκόν... τὴν ἀνάμικτη καὶ ἀκαθόριστη βοή πού ἔκαναν ὁ ἀέρας ἐπάνω στὰ πεύκα μαζὺ μὲ τὰ κύματα τοῦ ὁ-

κεανοῦ... Ἀναπολοῦσε τὴν τρομερὴ ἀπογοήτευση πού ἔνοιωσε κατόπιν, τὸ σφάλμα της πού ἀποκαλύφθηκε μπροστὰ σὲ ὅλους, τὸν γριμὸ τῆς σὲ σπιτάκι τῆς μητέρας της στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ὅπου γέννησε τὸ παιδί της, τὴν Μαρριετοῦλα της. Ἦταν τὸ κοινὸ τὸ αἰώνιο καὶ θλιβερὸ ρομάντο τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν.

Πλησίασε γιὰ μιά στιγμὴ στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ ξανάκλεισε τὸ σπιτάκι τῆς μητέρας της. Νὰ ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο μὲ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πού τὸ πλαισίωνε ἡ κληματιά, ἐκεῖ - πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια - κατοικοῦσε ὡς κόρη, ἐκεῖ εἶχε γένει μητέρα καὶ ἔφερε στὸν κόσμο τὴ Μαρριετοῦλα της... Στὴν ἀνάμνησιν τῆς μικρούλας τῆς κόρης, ἡ καρδιά της ἔνοιωσε μιά πίεση ἀκόμη δυνατώτερη, φοιχτὴ, ἀβάσταχτη. Τὰ βλέμματά της γύρισαν ἀδελὰ καὶ καρφώθηκαν στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο, τοῦ ὁποῖοι οἱ σταυροὶ ἔχεισαν πέτρα στὸν δρόμον. Ἐκεῖ εἶχε θάψῃ τὴν Μαρριετοῦλα της, πού τὰ μάτια της εἶχαν τὸ χῶμα τῆς βιολεττίας.

Μετά τὸν θάνατο τῆς κόρης της, ἡ Βέρθα ἔνοιωσε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ περὶ τὸ χωριὸ της. Ἦταν περὶ κακοφημὴμένη καὶ ὅπου βρισκόταν καὶ ὅπου στεκόταν γινόταν ἀντικείμενο ἐρωτικῶν καὶ σαρκασμῶν. Γι' αὐτὸ ἕνα πρωὶ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παριῖ, ὅπως φεύγει κανεὶς γιὰ νὰ σωθῇ.

Τὸ Παριῖ ! Ὁ Ἀπέραντος ὠκεανὸς ἄμμου, στὸν ὁποῖον αὐτὴ ἦταν ἕνας μικρὸς κόκκος ! Ἐκεῖ ἔζησε περὶ, στὴν ἀρχὴ ὡς ὑπηρετρία, ἔπειτα ὡς καμαριέρα κάποιου ἡθοιοῦ τοῦ κινηματογράφου, ἔπειτα παίζοντας ὡς βοηθὸ πρῶτο σὺντροφο τοῦ κινηματογράφου. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα εἶχε θριαμβευτικὴ ἐξέλιξι.

Ἦταν χορεύτρια τοῦ ὁμοῦ καὶ ἄλλοι, ὡς ἔλεγε, ἔπειτα τοῦ κινηματογράφου, παιγνιδάκι καὶ τύραννος συγχρόνως τῶν ἀνδρῶν. Τὶ θὰ γινότανε ἄραγε αὐτοῖς ; ποῖος τὸ ξέρει. Ἔτσι, πῶς ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, εἶδε νὰ ξεπερνᾷ μὲρὸς ἀπὸ τὰ μάτια της σὴν κληματαριὰ τῆς τοῖας, ὅλη τῆς ἡ δυστυχισμένη καὶ τραυματικὴ ζωὴ τῆς !...

« Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς, ψιθύριζε μονολογώντας, ὅτι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ ! » Ἀ ! Ἀν μὴ μπορούσε κανεὶς νὰ σταματήσει τὴν ζωὴ του στὴν ὁρειώτερη αὐτῆς, νὰ τὴν ἀκινήσει στὴν πύλιναν στιγμὴ τῆς !...

Ἀναπολοῦσε πὺς, ὅταν ἦταν κόρη, ἔβγαλε κατὰ πρῶτο, στὸ παραθύρι ἐκεῖνο - πού ἔβλεπε τώρα ἀπέναντί της, τόσο κοντὰ της καὶ τόσο μακριὰ της συγχρόνως - μὲ ἔβλεπε τὰ μαλλιά της, καὶ μὲ δάκρυα τὰ μάτια της πρὸς τὴν μαγεαία τοῦ τοπίου καὶ τῆς ζωῆς... Ἀναπολοῦσε πὺς ἔβλεπε τότε, κατὰ πρῶτο, νὰ περνᾷ τὸ ἔμπρὸς τὸν Παρισίαν κορβαλῶντας μὲ ἱλιγγιῶδη ταχύτητα τοσούτους ὠραίους κυρίους καὶ τόσους ὠραίους κυρίες πρὸς τὴν γοητικὴ ἀκτὴ τοῦ Μπιαρρίτς.

Ἀλλοίμονο ! Τώρα ἦταν καὶ αὐτὴ μὴ ἀπ' τὴς ὠραίας ἐκείνης κυρίας τοῦ ἔμπρὸς καὶ ταξίδευε μαζὺ μὲ ἕναν ἀπ' τοὺς ὠραίους κυρίους... Ἀ ! Πὺς θὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ τὴς πολυτελεῖς τουαλέτες της καὶ νὰ ξαναφορέσῃ τὸν σκούφο τῆς ὑπηρετίας, νὰ ξαναγίνῃ ἡ ἀπλοικὴ κόρη τοῦ παρελθόντος !...

Τότε, ἕνας πειρασμὸς, τὴν ἐκυρίεψε. Ἦθελε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς καρμίνης της, νὰ πρὸς ἔξω, νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν γοητὴ, τὴν φύλακα τῆς γραμμῆς καὶ νὰ περῇ τὰ μπράτσα της γύρω ἀπ' τὸ γέικο λαϊμὸ της.

Ἐνὰ χαμόγελο πικρίας ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά της μὲ τὴν σκέψιν ἐκείνη. Ἀλλοίμονο ! Τὰ μπράτσα της ἦταν πολὺ χουσοφορτωμένα καὶ ὁ λαϊμὸς ἐκεῖνος βρισκόταν πολὺ μακριὰ της περὶ... Αὐτὸ πού εἶχε σκεφθεῖ ἦταν ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὑπάρχουν ρεύματα πού παρουσιάζουν καὶ πού δὲν μπορεῖ κανένας νὰ τ' ἀνέβῃ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Ἔξω ἄλλου τώρα, ὅπως ἦταν συνειδημένη θὰ στενοχωριόταν μὲχρι θάνατον ἂν ἔμενε, ἔστω καὶ μιά μέρα στὸ μικρὸ χωριὸ της. Ὅταν δοκιμάσῃ κανεὶς ὠρισμένα ποτὰ, τὰ πῆνι μὲχρι τέλος.

Ἡ Βέρθα Σασσενὰς κύτταξε τὴν μητέρα της ἀκουμπισμένη στὸ κινητὸ ξύλινο δρόμαγμα, καμπουριασμένη, ἀποκαμωμένη. Κάτω ἀπ' τὴν χωριάτικη σκούφια της, ἐπρόβαλαν τὰ ἄσπρα μαλλιά της, καὶ τὰ γερὰματα εἶχαν μαρμαρώσει τὰ ἄλλατα ῥόδινα μάγουλά της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔκανε μὴ ἀπ' τὴς συνειδημένες τῆς χειρωνακτικῆς καὶ ἔδωσε λίγο τὸ αὐτὴ της... Ἡ δὴμηνη ἐκείνη κίνησις πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τῆς Βέρθας μὲ μιά ἀνέκφραστη στοργή.

Καὶ ὅμως, πόσο ἦταν σκληρὸ νὰ περῇ ἔτσι ἀπὸ κοντὰ της, χωρὶς νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ !... Ἴσως δὲ θὰ τὴν ἐξανάβλεπε ποτὲ περὶ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ τραῖνο σφύριζε καὶ ἐκκίνησε σὺν-σὺν... Ἡ ὀπτασία τῆς γοητῆρας τῆς ἀκουμπισμένης στὸ ξύλινο κινητὸ δρόμαγμα θὰ ἔβριξε σὲ λίγο... Ἡ Βέρθα στὴ

Πλησίασε γιὰ μιά στιγμὴ στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΑΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ἡ παιδικὴ του ἡλικία. Ἡ ἀλλεπάλληλος ἀπετυχία τοῦ πατέρα του στὶς ἐπιχειρήσεις του. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ στὴν πόλιν καὶ ἀπὸ δουλειὰ σὲ δουλειὰ. Τὸ φιλεμαθὲς παιδάκι. Μιά μικρὴ κλεψὴ καὶ ἡ μεγάλες τύψεις της. Ὁ «κουρελῆς» ! Ὁ Τζάκ Λόντον ἐφημεριδοπώλης ! Νεῦτης σὲ πειρατικὸ πλοῖο ! Τὰ ὅχτ' ἀδελφάρια καὶ ἡ βάρκα. Ἡ πρώτη του φιλολογικὴ ἐπιτυχία κ.τ.λ.

Ὡς σὰ τέσσερα ἄκρα τῆς γῆς.

Ὁ Τζάκ Λόντον γεννήθηκε τὸ 1876 στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀέστος κτηνοτρόφος, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ δὲν ἐφάρμοζε τὰ νέα συστήματα στὴ δουλειὰ του, κατεστράφη οικονομικῶς λίγα χρόνια μετὰ τὴ γέννησιν τοῦ Τζάκ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πῇ ὡς ἄλλους ἐργάτης σ' ἕνα ἐργοστάσιο ραπτομηχανῶν. Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ἄφησε τὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ ξαναγύρισε στὴ «φάρμα» (ἀγροκατοικία) του γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ καὶ πάλι στὴν κτηνοτροφία. Ἀπέτυχε ὅμως καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ πάλι στὴν πόλιν ὡς ἐργάτης. Ἀπὸ τότε ἀλλάξε κάθε τόσο ἐπάγγελμα, μεταβαίνων μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἀπὸ τὴν πόλιν στὴν ἐξοχὴ καὶ ἀπ' τὴν ἐξοχὴ ξαναγύριζοντας στὴν πόλιν.

Ὁ Τζάκ ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἐνθουσιώδης. Σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν ἤξερε νὰ διαβάσῃ πολὺ καλά καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἔλεγε, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε, ἀναφέρει ὅτι ὁ μικρὸς Τζάκ ὅπου στεκόταν καὶ ὅπου βρισκόταν εἶχε πάντα στὸ χεῖρ του ἕνα βιβλίο. Ἡ μικρὴ καρδιά του ὅμως διψοῦσε γιὰ στοργή, τὴν ὁποία δὲν ἔβρισκε πονθενά, οὐτε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος φωνακὰ δὲν ἔβλεπε νὰ χαϊδεύσῃ τὸν γιὸ τοῦ, οὐτε στὴ μητέρα του, ἡ ὁποία ἦταν μιά γυναίκα μελαγχολικὴ καὶ σκεδὸν μισανθρώπου χαρακτηρισμοῦ καὶ ἀπ' τὴν ὁποία ὁ Τζάκ δὲν θυμᾶται νὰ δέχτηκε οὐτε ἕνα χεῖρ σ' ὅλη τὴ ζωὴ του.

Ἀπ' τὰ μικρὰ τὸν χρόνιον ἦταν πάντα πεινασμένος. Σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν ἔκλεβε μὴ μὲρα πού πεινοῦσε ὁ πᾶς πάντα, ἀπ' τὸ καλαθίδι κήπου σιμπαθῆτο τοῦ ἕνα κομμάτι κρέας. Κι' ὅταν τὸν ἀνακάλυψαν ἔνοιωσε τὸν ἴδιον ντροπὴ γιὰ τὴν πράξιν του ἐκείνη, ὥστε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ αἰσθάνονταν τύψεις καὶ μάλιστα πίστευε πὺς ἡ Μοῖρα τὸν κατέχευε κατόπιν μὲ τὴν ἐπιμονὴ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν πράξιν του ἐκείνη.

Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν πῆγαινε καθ' ἡμερὰς στὴν Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη, ὅπου περνοῦσε ὅλες του σκεδὸν τὶς ὥρες διαβάζοντας. Ἐδίωκε τόσο πολὺ καὶ τόσο ἐντατικά, ὥστε ἔπαυαν τὰ μάτια του καὶ ἔγινε νευροσθενικός.

Ὡς σὰ τέσσερα ἄκρα τῆς γῆς. Κατέβασε βιαστικὰ τὸ κρυσταλλένιο τζάμι τοῦ παραθύρου. Ἦθελε νὰ ῥιξῇ κατὰ δίκὸς τῆς στιγμῆς. Ἀλλὰ τί ; Τὸ ὁμοιωμένο μνηστῆρά της ; Ἦταν πᾶρα πολὺ ἀρωματισμένο. Τὸ μνηστῆρὸς τοῦ κοραζὶ της ; Ἦταν πολὺ... κοκετικόν. Τότε μέσ' στὴν ἀπελπισία της δὲν βρῆκε νὰ πετάξῃ ἄλλο παρὰ μιά κραυγὴ μικροῦ παιδιοῦ :

— Μαμά ! Μαμά !... φωνάζει.

Ἡ γοητὴ ἐκπληκτικὴ κύτταξε μὲ περιέργεια τὴν ὠραία ἐκείνη κυρία πού τῆς ἔκανε νοήματα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ της. Δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενο κίνησε καὶ αὐτὴ τὸ χεῖρ της, καὶ ἕνα ὀριζοῦ χαμόγελο φάνηκε στὶς γωνίες τοῦ ἐξοχιαίου στομάχου της.

Ἐν τὸ μετὰ τὸν τῶντο ἀπομακρυνόταν ὀλοταχὺ καὶ ἡ Βέρθα καθὼς ἐσπύριε γιὰ νὰ ἰδῇ ἀκόμη μὴ φορὰ - ἴσως τελευταία - τὴ γοητὴ, δὲν ἄκουσε τὸ Ζάκ πού εἶχε σηκωθεί καὶ πλησίασει καὶ κίνησε σὲ παράθυρο.

— Δὲν εἶσαι καθόλου ὠραία σήμερα, Βερδοῦλα μου, τῆς εἶπε.

— Ἀο, μὴ μὲ κυττάζεις ἐτσι, περιμένε νὰ κάνω τὴν τουαλέτα μου.

Κι' ἔπαινε πρὸς τὸ λαβωμένο τῆς καρμίνης της γιὰ νὰ κρύψῃ ὁπὸ γονιὰ δάκρυα πού ἔσταξαν ἀπ' τὰ μάτια της...

GEORGES POURCEL

Ἐντωμεταξὺ ἐπῆγαινε καὶ στὸ σχολεῖο ὅπου οἱ συμμαθηταὶ του, ἐπειδὴ φοροῦσε πάντοτε ρούχα παλὰ καὶ τριμμένα, τὸν ἐξώριζαν «κουρελῆ».

Ἡ παιδικὴ του ἡλικία, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι τελείωσε μόλις ἔγινε δέκα ἐτῶν, γιατί ὁ μικρὸς Τζάκ ὀλίγηκε στὴ βιοπάλη. Γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά του ἔγινε πρῶτα ἐφημεριδοπώλης. Ἐν- πνοῦς στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆγαινε στὸ πρακτοεῖο γιὰ νὰ πᾶρῃ τὰ πρῶτα φύλλα καὶ νὰ τὰ πωλήσῃ ὡς τὶς ἑφτάμιον, ὁ- πότε, τελειώνοντας, πῆγαινε στὸ σχολεῖο. Τὸ βράδυ πάλι, μόλις σκόλαξε ἀπ' τὸ σχολεῖο, ξαναπῆγαινε στὸ πρακτοεῖο γιὰ νὰ πᾶρῃ καὶ νὰ πωλήσῃ τὶς ἐσπερινὲς ἐφημερίδες.

Ἀπὸ ἐφημεριδοπώλης, σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ἔγινε γκαρσόνι σὲ διάφορα μὰρ, ἔπειτα πλανόδιος παγοτοπώλης, ἔπειτα πλανόδιος καπνοπώλης κ.τ.λ. Ὅλα τὰ χρήματα πού κέρδιζε ἀπ' τὴν δουλειὰ του τὰ παρέδινε ἀμέσως στοὺς γονεῖς του χωρὶς νὰ κρατήσῃ αὐτὲς οὐτε πεντάρα. Σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν κατώρθωσε νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδὲς του ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν ὑπερβολικὰ κακονημένος, ντρά- πηκε νὰ παρουσιασθῇ στὶς ἐξετάσεις καὶ ἐτσι δὲν πῆρε ἀπολυτήριον.

Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ ναυτικὴ καὶ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ του. Μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ κατάρθανε νὰ κερδίσῃ χρήματα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γονεῖς του, μπήκε ὡς ναυτὴς σ' ἕνα μικρὸ πειρατικὸ πλοῖο, τοῦ ὁποῖοι τὸ πλῆρωμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβουν εἰ ἄλλοι ἄνδρες τοῦ πληρώματος πὺς ἦταν τόσο μικρὸς, ὁ Τζάκ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πῆνι καὶ νὰ κρινθῇ μαζὺ τοῖς.

Ἐξῆς ἐστὶν διὰ δολοφονία χρόνιον γυρίζοντας, ἀπὸ θάλασσα σὲ θάλασσα καὶ ἀπὸ κίνδυνον σὲ κίνδυνον.

Ἐπειτα ξαναγύρισε στὴ στεριά καὶ σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν μπήκε ὡς ἐργάτης σ' ἕνα ἐργοστάσιο κοσμετρῶν. Ἐκεῖ μέσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀνθυγιεινὴ καὶ ἡ ὑγεία του κλονίστηκε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐξακολούθησε νὰ δουλεύῃ σὴν σκιά. Τὸ μόνο του δνείρο ἦταν ν' ἀποκτήσῃ μιά βάρκα ἐντελὸς δική του καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἄρχισε νὰ κάνει αἱματηρὲς οικονομίες καὶ νὰ στερεῖται καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ψωμί του γιὰ νὰ μα- ζεύῃ τὸ ἀπαιτούμενο ποσόν. Μέσα σ' ἕνα ὀλόκληρο καλοκαίρι κατώρθωσε ἐστὶν νὰ οικονομίσῃ ὀχτὼ δολλάρια. Ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου ἐμφανίσθηκε ἕνα βράδυ ἡ μητέρα του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ, ὅσα χρήματα εἶχε, κατὰ ἀνάγκη στὸ σπίτι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἔγραψε ἀργότερα ὁ Τζάκ Λόντον, μοῦ ἦρθε ἡ διάθεσις νὰ σκοτωθῶ.

Ἐδόσε ὅμως τὰ ὀχτὼ δολλάρια στὴ μητέρα του καὶ ἀποφάσισε νὰ βρῇ ἄλλο ποσο- δοφόρὸ ἐπάγγελμα. Μὰ ἡ θάλασσα τὸν τρα- βούσε πάντοτε. Γι' αὐτὸ μαζὺ μ' ἕναν φίλον του καὶ μιά κοπέλλα τῆς ἡλικίας του πῆγαν κοινὰ ἕνα καΐκι πού ἀνῆκε σὲ πειρατὰς καὶ ἐφυγαν καὶ οἱ τρεῖς γιὰ πειρατικὴ ἐκστρατεία. Γύρισε μαζὺ τοὺς πολλοὺς μῆνες σὲ διάφο- ρες θάλασσες, ὡς ὅπου ἕνα πρωὶ - ἔπειτα ἀπὸ μιά βραδύα τρομακτικὸν ὀργίον - βρέ- θηκε σὲ μιά ἀερογαλιὰ μὲ τὸ καΐκι σπασμέ- νο καὶ μὲ τὶς τρεῖς ἀδελφές.

Τότε γνωρίστηκε μ' ἕναν διάσημο ἀρχιπαιρατὴ μὲ τὸν ὁποῖο συνεργάστηκε ἐπὶ πολὺν καιρὸ στὴν πύλιναν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπι- χειρήσεις.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η κυρία Μείραντι σταύρωσε ξπάνω στο τραπέζι τα χέρια της, και το φως της λάμπας φώτισε τη ξαωμένη επιδερμίδα τους και τα άχρσα νύχια τους. Ο Λουκιανός, ο βαφτιστικός της που καθόταν απέναντί της, περιεργάστηκε μια στιγμή τα γέροια εκείνα χέρια, κοκκαλιάρικα καθώς ήταν, άδυνατα με τις γαλαζωπές τους φλέβες που εξέχον προς όλες τις μεριές και τα χείλη του ψιθύρισαν την αίσω- νια σκέψη που τον κατείχε εδώ και κάμπορον καιρό.

— Είπε πολύ καταβεβλημένη. Έτσι κι έτσι δεν της μένει πολός καιρός να ζήσει.

Και η ιδέα του εγκλήματος ολόενα μεγάλωνε μέσ' στο μυαλό του, δυνατή, ακατανίκητη, επίμονη. Την ιδέα αυτή προσπαθούσε να την δικαιολογήσει μέσ' στη συνείδησή του, με την πρόφασι ότι έτσι κι έτσι η γρηά νουνά του, της οποίας ήταν ο μόνος κ' ηρονόμος, δεν θα ζούσε πολόν καιρό και γι' αυτό ήταν συγχωρημένο να επισπεύσει αυτός με το έγκλημα τον θάνατο αυτό, ο οποίος θα τον έκανε πλούσιο.

Από τους εγκληματικούς ρεμβασμούς του τον έβγαλε η φωνή της γρηούλας, η οποία χωρίς να υποπτεύεται τίποτε είχε :

— Χθές ήρθε να μ' επισκεφθώ ένας κύριος καθώς πρέπει, απεσταλμένος της Νέας Τραπεζής. Μου μίλησε ώρα πολλή για την Νέα Τραπεζα, για τις έγγραφες που παρέχει και μου έφαγε τα αυτιά πως πρέπει τα λεφτά μου να τα καταθέσω σ' αυτήν.

— Και σεις; δεχθήκατε την πρότασή του; ρώτησε ανήσυχος ο νέος.

— Δεν είμαι τόσο κουτή καυμένη, αποκρίθηκε η γρηούλα μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Που τους έρω εγώ τους κυρίους αυτούς που ιδρύσανε την Τραπεζα. Πώς μπορώ να τους εμπιστευθώ την περιουσία μου, όλο το είνε μου.

Ο Λουκιανός έσπυρε το κεφάλι του για να μην ιδεί η νουνά του μια λάμψη τρελής χαράς που φάνηκε στα μάτια του, και έμεινε σιωπηλός.

Η ιδέα του εγκλήματος γγάντων μέσα του. Αναπόλησε το φωκικό δωμάτιο στο όποιο κατοικούσε, την γοιτευτική νέα την οποία αγαπούσε και την οποία δεν τολμούσε ούτε να πλησιάσει εξ αιτίας της φτώχειας του. Αναπόλησε ακόμη τα πολυτελή αυτοκίνητα που έβλεπε με φθόνο να περνούν δίπλα του στον δρόμο και ακόμη τις γαργαλιστικές βιτρίνες των καταστημάτων, πίσω απ' τις οποίες πρόβαλαν χίλια - δυο μαγικά πρόγματα, άρροτα και α' αυτών. Και τότε έννοιωσε μια σκληρή, άγρια άνυπομονησία να πιέζει την καρδιά του και να τον κάνει να σφίγγει τις γρο- θιές του, μέσα στις τρύπιες τσέπες του τριμένου πανωφοριού του.

Συγκρατήθηκε όμως για να μην προδοθή και μουρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του, σπών έαυτό του.

— Αί! Σιγή. Μην κάνεις κουταμάρες! Α- πόψε σε είδε όλος ο κόσμος που ήρθε στην νουνά σου. Άλλη μέρα νάρθης κρυφά. σε ώρα που να μη σε ιδεί κανένας.

Δεν μπορούσε όμως να κρατηθή και για να μην προδοθή σηκώθηκε να φύγει.

— Φεύγεις; ρώτησε με λύπη η γρηούλα.

— Να, είν' άργά και θάχετε ανάγκη ν' ανα- παυθήτε.

Καληνύχτεσε και βγήκε έξω. Η νύχτα ήταν βαρεία και γαληνιαία.

Ο Λουκιανός πήρε έναν στενό δρομάκο και άρχισε να κατεβαίνει στο κέντρο της πόλεως. Σ' όλη τη διαδρομή του έβλεπε σιωπηλές τις προσό- φεις των σπιτιών. Όλος ο κόσμος κοιμόταν. Ποτέ άλλοτε ο Λου- κινός δεν έννοιωσε περισσότερο την μοναξιά του και ποτέ δεν κα- τάλαβε πως η μοναξιά είνε κατάρα.

Αισθανόταν την ανάγκη συντροφιάς, να μιλήσει, να ιδεί άλλους ανθρώπους, για να κοιμήσει τις σκέψεις που βασάνιζαν το μυαλό του.

Κοντά στο σταθμό είδε φωτισμένο ένα καφενείο που ήταν άνοιχτο. Ένωστα το έλεινο παιδί τράβηξε προς τα εκεί, όπως τα αδέσποτα σκυλιά τραβούν κοντά τα φανάρια του Δημοαρχείου. Μπήκε μέσα, θρονιάστηκε σ' ένα τραπέζι και κιντάζε γύρω του. Έ- νας άνθρωπος ήταν καθισμένος άριστερά του.

Ο άνθρωπος εκείνος ούτε μιλούσε ούτε διάβαζε εφημερίδες, όπως οι άλλοι θαμώνες. Με τους άγκωνες ακουμπισμένους στο τραπέζι κιντάζε προσεκτικά τον οδηγό των δρομολογίων και κάθε τόσο σή- κωνε το κεφάλι κ' έμενε με τα μάτια καρφωμένα απλανή στο κενό. Μία μικρή ψυχρότητα γενειάδα πλαισίωσε το άδυνατο πρόσωπό του. Ήταν άμεμπτα ντυμένος μ' ένα κοστούμι κατάμαυρο. Είχε την όμη ανθρώπου της μεσαίας τάξεως, χέρου που ταξιδεύει για δουλειές του.

Ο Λουκιανός μίμ έχοντας τί άλλο καλύτερο να κάνει έπιασε πρώ- τος κουβέντα μαζί του.

— Μου επιτρέπετε να ρίξω μία ματιά στον οδηγό σας; είπε στον έγνωστο.

Εκείνος τινάχθηκε εκπληκτός, αλλά άμέσως με ύφος εύγενικό,

«ΚΑΛΗΝ ΑΝΤΑΜΩΣΙ!...»

ΤΟΥ ALBERT JEAN

ἀπάντησε.

— Γιατί όχι; Όρίστε.

Ο Λουκιανός έκανε πως φυλλομετρή για μερικά λεπτά της ώρας τον οδηγό και έπειτα τον έδωσε πίσω, ρωτώντας με ύφος άδιαφορο.

— Δεν είσθε βέβαια από δω.

Ο άλλος τον κιντάζε με κάποια εκπληξη και έπειτα από μια στιγμή διαταγμού αποκρίθηκε.

— Όχι... Περιμένω το νυχτερινό τραίνο, που περνάει στις δώ- δεκα κι' όχτω για να πάω στο Ντραγκινιάν.

— Είσαστε άπ' το Παρίσι;

Ο άγνωστος πάλι φάνηκε διατακτικός αλλά όστόσο αποκρίθηκε.

— Μάλιστα κύριε.

Έγινε μερικά λεπτά σιγή κι' έπειτα ο Λουκιανός ξανάει.

— Αυτή η αναγκαστική στάσις δυό ώρων που κάνουν δυό έχον- ται άπ' το Παρίσι είνε άνυπόφορη. Για σάς φαντάζομαι πως θα ήταν προτιμώτερο να πάτε να κοιμηθήτε σε κανένα ξενοδοχείο και ν' συνεχίσετε το πρωί το ταξίδι σας με το πρωινό τραίνο.

Ο άγνωστος ταξιδιώτης κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και είπε.

— Άδύνατον! Με περιμένουν άφεικτός απόψε στο Ντραγκινιάν.

Ένα τραίνο σφύριξε μακριά και ο άγνωστος έβγαλε ανήσυχα άπ' την τσέπη του γελέκου του ένα χονδρό άσημένο ρολόι :

— Ω, έχετε καιρό ακόμη, είπε ο Λουκιανός που δεν ήθελε να χάσει έτσι γρήγορα την άρροδοκτη εκείνη συντροφιά χάρις στην ό- ποία σκόρπιζε τις ζοφερές σκέψεις του.

— Ξέρετε, είπε ο άγνωστος, πρέπει να φύω από άφεικτός την αύγή στο Ντραγκινιάν. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ήθελα να χάσω το τραίνο μου.

Εντύμως το τραίνο που έφτασε δεν ήταν το τραίνο που περίμενε ο άγνωστος κι' έτσι έμεινε άρκετή ώρα κουβεντιάζοντας μαζί. Εύρισκαν ει- χαρίστησι κι' οι δυό τους στην κουβέντα.

Ο μέν άγνωστος γιατί σκότανε έτσι την ώρα του, ο δέ Λουκιανός γιατί μ' αυτήν καταπολεμούσε την έμμενη ιδέα του που δεν έννοιωσε να φύγει άπ' το μυαλό του.

Επί τέλους στά μεσάνυχτα παραπάνε, σφύρι- ξε κοντά ένα άλλο τραίνο κι' ο άγνωστος σημά- θηκε.

— Τι κρίμα! έμψύρισε ο Λουκιανός. Δε- πούμαι ειλικρινά που χάνω τη συντροφιά σας.

Κι' έγω το ίδιο, αποκρίθηκε ο άγνωστος, αλλά σάς είπα με περιμένουν άφεικτός στο Ντραγκινιάν και πρέπει να βιάσκωμιν έξάστας την αύγή έκεί.

— Αφού είνε έτσι δεν σάς κρατώ πεύ, είπε ο Λουκιανός και του έδωσε το χέρι.

Ο άγνωστος κοινοστάθηκε μερικάς στιγμές κιντάζοντας με παράξενη έπιμονή το πλαν και γεμάτο χέρι που του είχε προτείνει ο νέος. Φά- νηκε σαν να διατάζει, αλλά στο τέλος πήρε το χέρι εκείνου, το έσφιξε ζωηρά και είπε με διαγ- νικότητα.

— Χάρηκα πολύ για τη συντροφιά σας! Καλή άντάμωσι, κύριε.

Καλή άντάμωσι, ψιθύρισε με φωνή υπό- κωφη ο νέος.

Όταν το μεσημέρι της επομένης ο Λουκι- ανός άνοιξε την εφημερίδα του και κιντάζε τη σελίδα των ειδήσεων, έννοιωσε μια αναταράξη να διατρέχει το κορμί του. Είχε διαβάσει την ά- κολοιητή είδησι :

«ΜΙΑ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΤΟ ΝΤΡΑ- ΓΚΙΝΙΑΝ. — Ντραγκινιάν 10 Οκτωβρίου. — Ο μερα το πρωί την όρειλή του προς την δικαιοσύνη.

«Την αύγή έφθασαν με το τραίνο άπ' το Παρίσι ο δήμιος Δ... ο οποίος διηύθυνε την θανατική εκτέλεση...»

Και άκολουθούσαν η λεπτομέρειες της εκτέλεσεως.

Τα μάτια του Λουκιανού γυρολόηθηκαν και το μετωπό του άρ- χισε να καίη, σαν από ξαφνικό πυρετό.

— Αυτό δά πη... ψιθύρισε, αυτό θα πεί πως ο άνθρωπος εκείνος...

...ο άγνωστος ταξιδιώτης που τον περίμεναν άφεικτός στο Ντρα- γκινιάν και που έπρεπε να βιάσκονιν έκεί την αύγή... ήταν ο δήμιος Σαρτιέ.

Κοινοστάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα ψιθύρισε πάλι :

— Και ο άνθρωπος αυτός μου είπε κα- λή άντάμωσι... Βέβαια, κιντάζε περιέργα τα χέρια μου... Κατάλαβε πού είνε χέρια δολοφόνου και γι' αυτό μου είπε «καλή άν- τάμωσι». Ήτανε βέβαιος πως θα πέσω κά- ποτε στα χέρια του. Παναγία μου βόηθα!

Άρχισε να τρέμη ολόκληρος. Μαρς άπ' τα μάτια του περνούσε η φρικτή όπτασία

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Μία προφανή εμφάνισις φετεινή, δροσερή, όμορφη, λουλουδέ- να. Η όλίσγιστε άκομη εμφανίσεις της σε έκλεκτες δεξιώσεις έση- μειώθηκαν και λόγω συμπαθητικότητας και μιάς παιδιάστικης έν- τελως άφελειας—προνόμιο που δεν είνε σύνηθες για την εποχή που ζούμε—η άνωτέρω νεωρατή δεσποινίς κατέχει και το τολέντο να συλλάβη, άνο-τρία διηγημάτων της δημοσιευθέντα σε βραδυή έφη- μερίδα, φανερώνουν μία δημιουργική πνοή και παρατήρησι βαθεία.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Δεξιώσεις, γέμματα, προγεύματα, τσάγια, μαστίχες, μπριζές, έσπε- ρίδες, προκλητικές διασταυρώμεναι, ή μία κοσμική συναθροισις διαδέχεται την άλλην.

Την παρελθούσαν Παρασκευήν έσπερις παρά τψ κ. και τη κ. Άλ. Διομήδη.

Η οικοδέσποινα έφερε τουαλέττα χρυσή και ήτο λίαν συμ- παθής προς όλους τους κεκλημένους της.

Αίδουμιν ώρασιτάται άνδιστολισται φιλοξενούν έκλεκτο ά- θηναϊκό κόσμο.

Εκ του διπλωματικού Σώματος παρίστανται κ. και κ. Κλε- μάν Σιμόν, κ. και κ. Ρένγερ, κ. και κ. Σκίννερ, κ. ντε Περούσι, κ. και κ. Έλ. Βενιζέλου, με τουαλέττα περλέ ρός, κ. και κ. Α. Μιχα- λαιοπούλου, τουαλέττα κομψή από δαντέλλα μπλέ, κ. και κ. και

δισ Μαρή, πολύ χαριτωμένες με κόκκινα, κ. και κ. Μανέντα, κ. και κ. Λορέστη, κ. και κ. Αιβεράτου, κ. και κ. Π. Χέλμη, λίαν δια- κοσμική εμφάνισις με κόκκινα, κ. και κ. Πηλ-τιδη, κ. και κ. Άλ. Χαχέμη, κ. και κ. Ι. Κυριακού, έμφυγον άνάγλυφον με άσπρο κρέπ- σιτέν φόρεμα, δισ Κυριζή, όρραία εμφάνισις με ρός δαντέλλα.

Η κατή Πέμπτην άλόγευμα δεξιόσις παρά τψ πρεσβευτή της Αμερικής και τη κ. Σκίννερ, έκτάκτως ευχάριστη λόγω της άκρας συμπαθητικότητας των οικοδεσποτών, οίτινες κατέχουσι πράγ- ματι το μυτικό της ξεκουραστικής φιλοξενίας.

Παρίσταντο κ. Έλ. Βενιζέλου με πολύτιμο έπανωφόρι γού- νου, κ. και κ. Ηλ. Ήλιασκου—κομψή κορμοστασιά—με τουαλέττα ρυθμικάνον, κ. Θ. Φωτιάδη, με έπανωφόρι μαύρο γαρνιρισμένο με άστρακάν γκι, κ. και κ. Ι. Πολίτη με κόκκινα, κ. και δισ Ν. Μακ- κή, σύνολο κομψότατο γιγνερά, κ. και κ. Π. Χέλμη, κ. και κ. Άλε- ξανδρή, κ. και κ. Βερενίκη.

Ένας χορός με πολύ «άντραϊν» την παρελθούσαν Πέμπτην ήτο είν το νανέ-νανανόν της Μ. Βρετανίας.

Διάκοσμος άνθιςτος στας αιδούσας, πολύ έκλυτική ιτζά-μπάντ.

Όλα τα τραπέζια είχαν καταληφθί από τις πλέον διακο- σμητικές κοσμικές κυρίες.

Από έποχην τουαλεττών ήτερίσχαν η χρωματιστές τουαλέττες και προ παντός, ρός, κίτρινον, μπλέ, γι' άντίθεση κατά κό- κκινα έντονα φορέματα προσέδιδαν έναν τόνο ζωηρό κι' ευχάριστο.

Παρευρέθησαν πρεσβευτής Ολλανδίας και κ. Περούσι, κ. και κ. Καραντάρη, κ. και κ. Βούλτσου, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Γεωργιάδη, κ. και κ. Στεφάνου, κ. και κ. Άφεντούλη, κ. και κ. Καμπύνη.

Έλεγχαντικές εμφανίσεις κ. Ι. Βούλτσου, κ. Σ. Κυριακού με τις λαμπερόμιν με τφ τριγωνικό μεγάλο λεπίδι της.

— Α! Όχι! Όχι! Δέν πρέπει... δέν πρέπει... Α! τί καταρα- μένη ιδέα ήταν αυτή... Παρά λίγο... Όχι, όχι. Καλύτερα να φύγω από δω, μακριά άπ' τον πειρασμό.

Εταξέσε στο δωμάτιό του, μάζεψε τα πράγματά του κι' έπειτα από τρεις ώρες έφηνε για το Παρίσι, να ζητήσει δουλειά εκεί, χω- ρίς κιν να τολμήσει να περάσει από το σπίτι της νουνάς του για να την άσπασμερήσει.

Την ίδια ώρα, σ' ένα καφενείο του Ντραγκινιάν, ο κύριος Γκασ- σιν μεγάλεμπρος δημοτικιστών, έλεγε στους φίλους του :

— Έκεί, που λέτε, στο καφε- νείο του σταθμού, καθώς περίμενα το άλλο τραίνο ήρθε και κάθισα κοντά μου ένας νέος ο οποίος έκιντούσε την συντροφιά μου με κάθε τρόπο. Φαινόταν πολύ τα- φερμένος. Αφαιρώς ήθελε να με άρραστή...

ALBERT JEAN

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ."

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Έσπεριονικόν δ' εν έτος... Δεχ. 130// Έσπεριονικόν Διρ. Άγγλιας Μία

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά εμβάσματα δέον ν' άπευθύνωνται προς τόν

Ίδιοκτητήν του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

Τα προηγουμένα τεύχη τιμώνται δραχ. 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A

μαύρο τουλίνο φόρεμα, δισ Σ. Καμπάνη με σιτέν ιβουρά, δισ Μαλα- μίδη με λευκή, κ. Γ. Νικολαΐδη με άσπρη ώρασιτάτη τουαλέττα.

Είς το «Πι-Παλαί» ή δεξιόσις του υπουργού των Έσπερικων προς τιμήν του κ. και της κ. Γκράντι.

Η κ. Γκράντι κομψοτάτη με πράσινη τουαλέττα.

Παρευρέθησαν κ. και κ. Έλ. Βενιζέλου με πράσινη περλέ τουαλέττα, ύπουργός των οικονομικών και κ. Μαρή, με μαύρη τουα- λέττα, ύπουργός των ναυτικών και κ. Άργυροπούλου με μώβ ταφά στυλ, ύπουργός Έθν. Οικονομίας και κ. Βουρλούμη με μαύρη, ύ- πουργός Γεωργίας και κ. Κανναβού με γκι, κ. και κ. Παπαδάτου, μαύρο βελούδο, κ. και κ. Μανέντα με ρός σιτέν.

Στρατηγός και δισ Φραντζή μπέζ, κ. και κ. Τσιριμώκου, κ. και κ. Μπασιλιόν, δισ Μπασιλιόν με φραιζ.

Αίδες Καραπάνου με άσπρη κρέπ τουαλέττα, Άργυροπούλου με φραιζ, Βουρλούμη με ρός, Μαρή με μουσελίνα μπλέ-έμερώντ, Χρηστομάνου με πράσινα.

Εκ του διπλωματικού Σώματος κ. και κ. Κλεμάν Σιμόν με μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Άρλόττα μαύρη, δισ Άρλόττα πράσινη, κ. και κ. Σκίννερ, κ. και κ. Τζεβάτ μπέζ με ρός.

Είς το «Πεντελικόν» παρετέθη τέιον υπό του ύπουργού των Έσπε- ρικων και της δίδος Καραπάνου ήτις έφερε κόκκινο κομψό ούνολο.

Παρευρέθησαν κ. Έλ. Βενιζέλου, κ. και κ. Γκράντι καφέ σύ- νολον, κ. και κ. και δισ Άρλόττα, κ. και κ. Πολίτου, κ. και κ. Φράγκου, Αίδες Μπασιλιόν, Φραντζή, Άργυροπούλου, Μαρή, Βουρ- λούμη, Φράγκου, και οι κ. κ. Σαλταφέρας, Κ. Βουρλούμης, Φραν- τζής, Μ. Μαρής κ. ά.

Εκτάκτως όρραία έσπερις της Ίταλικής Πρεσβείας προς τιμήν του κ. και της κ. Γκράντι.

Η κ. Άρλόττα θαυμασία εμφάνισις με μουσελίνα κόκκινη της φραιζ. Η δισ Άρλόττα σαν έμφυγο λουλουδι με μπλέ σιελ αιδέμια τουλίνη τουαλέττα.

Παρέστη ολόκληρο το διπλωματικόν Σώμα. Η κ. Ρένγερ πολύ όμορφη με μαύρη τουαλέττα. Η κ. Τζεβάτ μπέζ—σιμικιό- ζα φουσιοναμία.

Αι πλέον άρεσταί εμφανίσεις ήσαν ή κ. Θ. Φωτιάδη με ρός κεντημένο άνιέ, ή κ. Δ. Λορέδου, με τουαλέττα πολύ σικ και μωδέρα μαύρη στυλ κεντημένη άνιέ, ή δισ Σιαϊκου με λευκά, ή κ. Κράϊον με μπλέ, κ. Κ. Βενιζέλου με άσπρη δαντέλλα μοντέλλο «Σανέλλ», κ. Κ. Ήλιασκου με ρός κρέπ σιτέν, κ. Κοροατίου με μαύρο ταφά, κ. ντε Πάσς με σιμόν τουαλέττα.

Η βραδεία πέρασε με ζωηρότητα παρ' όλο που δεν έχουσε- σαν. Στις συγκρατητικές αιδούσε γκρουπ από διακοσμητικές κυρίες και δεσποινίδες συζητούν. Συνομιλές, «στό-βότσε», πολλά τραπέ- ζια μπριζές περιτριγυρισμένα από τις φαντακτικές θιασώτιδες.

Την παρελθούσαν Πέμπτην έτελέσθησαν οι γάμοι της δίδος Μπέμπης Άλ. Πυρρή μετ' του Μ. Μιχαηλτσινάου.

Η ώρασιτάτη βίλλα θαυμάσια διακοσμημένη παρουσίαζε θέαμα κινηματογραφικό.

Υπό τους ήχους του Γαμηλιού Έμβρατιόβιου—εμφανίσθη ή νεωρατή και όμορφη σαν λευκό μπουμπουλί νύφη φέρουσα ένα όνειρωδες φόρεμα από κρέμ σιτέν σε «κού» που έπρόδιδε προέλευση μεγάλου ραπτικού Όικου.

Δύο κορτσάκια με όρρασιτάτα τριανταφυλλένια φορέματα από κρέπ-σιτέν ρός στυλ, κρατούσαν το φόρεμα της νύφης.

Έπακολουθήσε χορός, μέχρι πρωίνων ώρων. Το κυλικεϊόν άνεξάντλητον σε φινέτσες.

Μεταξύ των κεκλημένων κ. Μ. Πυρρή, με φόρεμα κομψό από μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Κ. Ζαβιτανιάνου, κ. και κ. Κογεβίνα, κ. και κ. Χριστοδουλλή, κ. και κ. Φωκά, κ. γαι κ. Δημητράκη, κ. και κ. Μουτούση, κ. και κ. Ζανού, κ. και κ. Ιωαννίδου, κ. και κ. Κοί- νου, κ. και κ. Σαΐτα, κ. και κ. Κυριακού, κ. και κ. Πετρίτσου, κ. και κ. Σακελλαρίδη, κ. και κ. Κα- μάρα, κ. Έλ. Μαθιοπούλου, κ. και κ. Μεταξά.

Η MONTAIN

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η είκην του σημερινού εξο- φυλλου μας, έργον του γνωστού Γερμανού ζωγράφου Γερντάρτε, παριστά τη σκείσο του καλλιτέχου.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΔΥΡΙΩΝ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Εκτός της άλλης έκλεκτής ύλης της, και το νέον μας ά- νάγνωσμα : ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ—ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ—ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ—ΟΙ ΜΑΓΟΙ διά μέσου των αίωνων, του Δομιν- κανού Μοναχού ΜΑΤΘΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΑΝΤΟ έξορκιστού της Ίερής Έξετάσεως, κλπ. κλπ.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ - ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο άνθρωπος οργανισμός είναι υγιής και άκμαος τότε μόνον όταν οι ζωικοί αδένες είναι υγιείς και λειτουργούν κανονικώς διότι εκκρίνουν ειδικά υγρά όπως αναστά την ενέργειαν και δύνανται των μεγάλων κυττάρων, ενισχύει τόνον την ενεργειαν του εγκεφάλου όσον και των μυώνων, αυξάνει την γεννητικόν όρμην και δίδει εις τον οργανισμόν μας ευθυμίαν και συναισθημα ευσέβας και δραστηριότητα. (Η Ζωή) Δρος Βορονώφ. Αντιθέτως οι αδύνατοι ή ασθενείς άνθρωποι, μη δυνάμενοι να δώσουν εις τον οργανισμόν τους ζυμωγέτας της νεότητος και της ενεργείας επιφέρουν την ελάττωσιν της κυκλοφορίας του αίματος και την αντικατάστασιν των ζωηφόρων ουσιών εις τόνον ώστε ο οργανισμός δηλητηριάζεται υπό του ούριου όξέως αποτέλεσμα του όποιου είναι ή μεγάλη αδυναμία, ή κατάρτισις και αι ασθένειαι εκ προώρου γράτο: και αυτός ή θάνατος.

Ευτυχώς όμως οι σοφοί καθηγηται Μπόρουν-Σκάρ, Γκαρνό, Βορονώφ, απέδειξαν επιστημονικώς ότι, εις οργανισμόν αδύνατον ή ασθενή δύναται να ανακτήσῃ την υγιειν και τας δυνάμεις της νεότητος διά της εισαγωγής ζωικών ζυμωγέτων εκ των ζωικών αδένων ενός σθεναρού και νέου ζώου: Τοιούτον είναι το «ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ» του Δρος Καλεντινένο. Δι' αυτό αποκτάς το «ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ» ανανεώνει και ενισχύει όλους τους αδένες και όλα τα στοιχεία του ανθρώπινου οργανισμού, αποδίδει την υγιειν και τας απολεσθείσας δυνάμεις, ενισχύει την όρμην, διαλύει και εξαφανίζει το ούριον όξύ, τα άλατα και τας τοξίνας. Μετά την χρῆσιν του «ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ» αι ασθένειαι σας θα παρέλθουν, καθώς και ή νευρική κατάρτισις. Ελπίσει γώρου αναφέρωμεν κατωτέρω μερικά ιατρικά πιστοποιητικά του έπισήμου καταλόγου των 4089 ισόων, αναγνωρισμένα υπό του 'Ανωτάτου 'Ιατρικού Συμβουλίου την 18ην Αυγούστου 1915 υπό αριθ. 597.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 1) Δρ. ΔΗΜΗΤΡΕΦ-ΣΚΗ Χάιγκτον Γκάντες, 65. 'Ο κ. Β. έτών 55 'Αγγλος Λονδρέζης, πάσχει εκ ποδάγρας. Όδρα γολά, άμ-

μος άφρονος, άρτηριοσκληρώσει σπῳς εκδηλουμένη άσθμα, μυϊκοί πόνοι, αναιμία. Έδοκιμάσθησαν παντός είδους θεραπείαι—άνευ αποτελέσματος. Πολλά άλκαλικά άλατα. Διέταξη την ανταλλαγῃν της παλαιάς διατροφῆς δια του «ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ» μόνον. Μετά 3 εβδομάδας βελτίσις και μετά 6 εβδομάδας όλα τα συμπτώματα της ασθνεύας εξηλειφθησαν. Τα κύρια καλά, το άσθμα έπαυσεν, ο ύπνος και ή όρεξις φυσιολογική.

2) Δρ. Π. Α. ΑΝΤΙΠΗΝ. 'Η Κ. Διδασκάλισσα, κεραυνοβόλος αναιμία, ισχυρή αδυναμία, επί δύο μήνας κλινής. Ούδέν φάρμακον ήνυνήθη, να επαναφέρῃ τας δυνάμεις της. Είς μ. μ. 3 αίματος ήρίθμωσεν 3.700.000 ερυθρά αιμοσφαίρια. Μετά χρῆσιν έξ ριζιδίων «ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ» ήρίθμωσεν 6.300.000. 'Η ασθενής επανέκτησε τας δυνάμεις της και επανέλαβε τὰ καθήκοντά της.

3) Δρ. ΓΚΟΥΑΒΕΤΣ. Είς ασθενή ηλικίας 63 έτών πάσχων εξ ισχυρῆς αδυναμίας, μετά χρῆσιν 4 φιαλίδων ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ επανέκτησεν ού μόνον τας δυνάμεις του και την ενεργητικότητά, αλλά και την ευθυμίαν του και την ικανότητα διά την εκπλήρωσιν των συζυγικών καθηκόντων του.

Το ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ, έχει δραστηριότητα με 4 μεγάλα θραύει, με 4 μεγάλα χουρά μετάλλια εις τας εκδόσεις 'Υγιεινής: Παρισίων, Λονδίνου, Βρυξελλών και Ρώμης.

Το ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ έχει εγκριτή και κυκλοφορεί ελευθέρως εις όλα τα πολιτισμένα Κράτη και παρά το ήμετέρο 'Υπουργείον 'Υγιεινῆς διά των υπό αριθ. 62983 και 10778 εγκυκλίων.

Το ΚΑΛΕΦΑΟΥ-Ι.ΝΤ, πωλείται εις όλα τα φαρμακεία της Ελλάδας. Αποστέλλεται δωρεάν τῳ αἰτούντι, τῳ φυλλάδιον του Δρος ΚΑΛΕΝΤΙΝΕΝΚΟ. (Η αναγέννησις, ή ενίσχυσις και ή θεραπεία του οργανισμού).

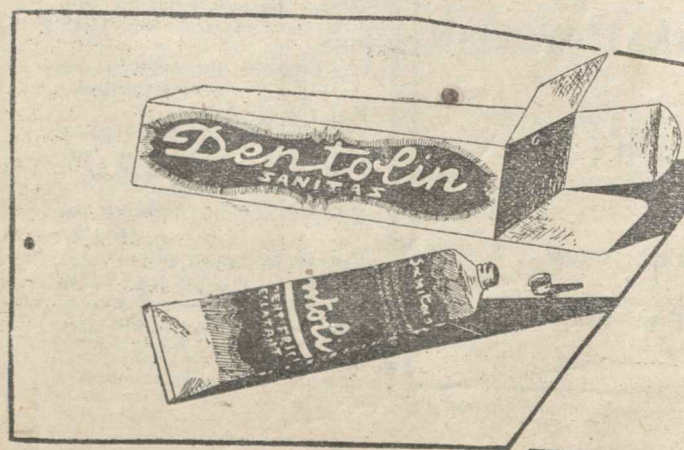
Γενικός Πράκτωρ διά την Ελλάδα και Δωδεκάνησον: ΠΑΥΛΟΣ Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ 3 πλατεία 'Ομονοίας 3. Γραφεῖον 25 (Κνωφον Φαρμακείου Μπακάκου).

Με τὰ ΚΡΑΓΙΟΝ ΒΕΤΥ

Σχεδιάζετε ότι σχέδιον και ότι χρώμα θέλετε εις όλα τα ύφασμα-τα (χωρίς να είσθε ζωγράφοι). Τὸν τρόπο τὸν μαθαίνετε άμέσως.

Πωλούνται εις όλα τα καλά Χρωματοπωλεία και Χαρτοπωλεία

Γεν. 'Αντιπροσωπεία ΡΕΕ Κολοκοτρώνη 3. Τηλ 55-01

**Dentolin
SANITAS**

Η καλύτερη οδοντόπαστα
Καθαρίζει
Δουσίσει
Μοσχοβολά

ΚΑΝΕΝΑ ΒΙΒΑΙΟ ΔΕΝ
ΧΡΗΣΙΜΟ ΑΠΟ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΣΑΧΑ

Η νέα έκδοσις είναι
λεστάτη και άρτια
Έχει πέντε χρωμα-
πινάκας, 225 εικόνες
σελίδες.

Ζητήσατε πληροφορίας
φίλη σας. Είναι ε
δωδής Μαγειρικής

Δραχ. 135

Έκδότης: Β. ΠΑΠΑΝΤΩΝ

Πραξίτελουν 12

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΑΠΟΥΝΑΚΙΑ ΡΙΤ ΠΛΑΚΙΔΙΑ

Μόλις παρελήφθη εκ Σικάγου πλήρης συλλογή των χρωμάτων, ως επίσης πλακίδια του απορρυπαντικού λευκού ΡΙΤ.

Πωλούνται λιανικώς και χονδρικώς παρά τη Έταιρία Γ. 'Αντίπα και Σια, Πανεπιστημίου 32 και εις όλα τα μεγάλα φαρμακεία και καταστήματα 'Αθηνών, Περαιάς και επαρχιών.

Ζητούμεν 'Αντιπροσώπους διά Περαιά και όσας άλλας επαρχιακάς πόλεις δεν έχομεν τοιούτους.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΡΙΤ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΡ ΜΠΡΟΝ

εις μεγίστην συλλογήν από 80 δραχμάς και άνω εις όλα τα μεγάλα.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Βελουτέ διάφορα, Μουαρέ μεταξωτά και συμκλή, Παντομίλ-φας και σιέτα, Ζούτ, Κρετόν, Σατέν, Περαιά, τάσματα έταμη χρωματιστά, Μαξιλαράκια, θάματα καλυμάτων, Στόρ, Φιλλέ, Μπρίλ-μπρίλ, Τάπητες διαμον βελουτέ, φάδες διά στόρ, φάδες κοκό διακοσμητικόν κ.τ.λ. Μουσκαμάδες επίπλων και πατωμάτων (LINOLEUM) και φελοτάπητες.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

άπαντα τὰ είδη ύλικών ταπετοακρίας

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 55 Υ

Ε.Μ. ΖΑΧΑΡΑ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΙ

Έν Παρισίους και

Έπί τριετίαν ειδικώς

Δέχεται έν τῳ Ιατρικῳ

και 3-6, Σόλωνος

Αγοράζονται εις

βιβλία και ελέγχονται

και. Πληροφορία εις

μας.

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

'Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι Λέκκα 21α

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΑΠΟ

ΚΑΘΕ ΑΛΛΗΝ

ΤΗΝ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

ΔΙΟΤΙ: ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΤΟΝΩΝΕΙ ΤΑ ΟΥΛΑ

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ

ΕΠΕΙΔΗ

ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΑΠΟΝΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Ρόμβης 18

ΠΟΝΟΙ
ΤΩΝ ΩΤΩΝ

και αντιποροί και ο παρα-
ρρέας θόρυβος ενοχλεί. Έδω
βοηθούν τὰ γνωστά

ΔΙΣΚΙΑ

ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

θακουρίζοντα τὸς πόνους. Έπίσης και εις την γρίπην, ρευματισμούς, νευραλγίας, πυρετόν, κεφαλόπονον και όδον-τόπονον έχουσιν άποδειχθῆ λίαν άποτελεσματικά

Ζητείτε πάντοτε την γνήσιαν ουσκινανισαν Βοιερ
αἱ την καντίλινον γαμιν.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ

ΠΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Πωλούν ιδιαίτερον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
άδελφικήν παρά του ίδιου. 'Η τελεία εκμάθησις εις 40 μαθη-
τά. Άμειβη 3.000 δρ. Εις την αίτουσαν άποστέλλονται λε-
πτομερείς οδηγίαι.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Πατησίων 5

Έκρηξεί όλα τὰ σπατήματα της φωτογρα-
φικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων-Ρώμης

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

'Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι Λέκκα 21α

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Μά είδες πόσο ά-
γαπημένα ζουν ο Μανωλάκης και
ή Νίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ναι μά ξέρεις τό-
γιατί; Γιατί ή Νίτσα είναι πολύ έ-
ξυπνη γυναίκα και δεν ζητά κάθε
λίγο και καινούργια φορέματα, άλ-
λά βάφει μόνη της τὰ παλαιά της
με τας θαυμαστές Γερμανικάς Βα-
φάς Φαρμάκων «Arti» και τὰ κά-
νει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: 'Α! γι' αυτό μάς
παρουσιάζεις ή Νίτσα κάθε λίγο
και μέ καινούργιο φορέμα, άμ' τό-
τε τρέξε, πάρε μου ή έμένα 2 πα-
κατάκια βαφής «Arti» μπουά ντε
ρε. Έχω δη τὰ πωλούν στα έμπο-
ρικά και τα Φαρμακεία της γειτο-
νιάς μας.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ
ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ
ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

'Όλα τὰ άβλαβή συστατικά συγχω-
νευμένα έν τῳ σκευασμῳ ΧΙΩΝ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ χορηγοῦσιν εις τὸ
δέρμι και εις τὸς ιστούς πολύτιμα
θρεπτικά στοιχεία, διά της άποτε-
λεσματικῆς δὲ επιδράσεως αὐτῶν,
χιλιάδες νεανίδων και κυριῶν απέ-
κτησαν δέμα λεύκον, απαλόν και
διαφανές, παρείδς ροδίνας και θαυ-
μασίαν απόχρωσιν. Δοκιμασατέ την
από σήμεραν και θα πεισθῆτε πά-
ριστα ότι επανέρχεται ή καλλονή
της νεότητος σας. Αποτελεί τὸ μυσ-
τικόν της εξαισίας αποχρώσεως
και της εσσεϊ νεαζούσης μορφῆς
πλείστων ωραίων κυριῶν, οτινες
διακρίνονται διά την χάριν και την
γοητείαν των. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα
τὰ Φαρμακεία και τὰ Καταστήματα
Καλλυντικῶν Προϊόντων.

Τὰ προηγούμενα φύλλα της
«Οικογενείας» τιμῶνται δραχ.3.

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ - ΦΡΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΔΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΦΩΝΟΓΡΑΦΩΝ - ΦΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΧΡΥΣΟΚΟΤΑΣ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΚΟΤΑΣ

Κ. Δ. ΘΩΒΑΙΟΣ

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Λέκκα και Κολοκοτρώνη-ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,

ΤΟΥ 1929

ΓΝΩΜΑΙ ΕΙΔΙΚΩΝ

Ἡ κρέμα Phyllis
ὑπερέχει ὅλων
τῶν ὁμοειδῶν
κρεμῶν...

Ν. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑψηγῆτης τῆς Δερματολογίας
ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ Πανεπιστημίῳ

ΓΡΑΦΙΚΑΙ

ΚΡΕΜΑ "ΡΗΥΛΛΙΣ"

LYONSTEA

Τό τσάι πού σερβίρεται εἰς τὰς
ἐκλεκτάς συγκεντρώσεις

ΓΡΑΦΙΚΑΙ